JURNALUL

Nr. 83

ROMÂNIA

Anul III
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini ■ 150 lei

S.F.

Adrian Bănuță
Matei Donea
Liviu Radu
Victor Stoica
Don Simon
Marian Irimia
Nicolae Ariton
Mihai Samoilă
Oana Manasii
Dean R. Koontz

Aproape totul despre ATLANTYKRON 1994

POŞTA REDACŢIEI

* Doreanu SEBASTIAN (Braşov) - Nici stilul şi nici subiectul nu mi s-au părut sf. Singura chestie aşezabilă sub această siglă fiind data la care semnezi secrisoarea: 10. 08 a.c. Şi asta deoarece eu o citesc pe 11.08 a.c. Ah, o privire asupra ştampilei poştale mă linişteşte: 9.08 a.c. Deci încă ne mai aflăm în România şi P.T.T.R-ul n-a ajuns să facă minuni. Revenind la povestire trebuie să-ţi spun că dacă subiectul ar fi fost altul, poate că textul ar fi fost publicat. Stilul în care este scris un text trebuie să reflecte ideatica acestuia.

* Petru IGNAT (Iaşi) - Am transmis cererea ta celor de la difuzare, dar numerele din urmă deja sînt foarte puţine şi nu ştiu dacă mai pot fi găsite. Pentru mai multă siguranţă te-am trecut şi la mica publicitate.

* Daniel POP (Iaşi) - Extrem de ciudată epistola ta. Mă întreb dacă aceleaşi simtome fiziologice le-ai avea şi dacă l-ai vedea pe D.I. în carne şi oase. Nu prea cred. Oricum răspunsul este identic cu cel dat corespondentului de mai sus. Apropo, sînteţi prieteni, nu-i aşa? Avînd aceeaşi adresă e normal să cred acest lucru, aşa încît presupun că e suficient să trec la mica publicitate numai pe unul dintre voi.

* Matei DONEA (Oţelu Roşu) - Te mişti extrem de rapid şi ăsta-i un lucru bun în zilele noastre, dar nu crezi că te cam pripeşti? Oricum după cum vezi ţi-am publicat anunţul şi luarea de poziţie. Aşteptăm la redacţie o invitaţie oficială pentru Zilele "Vladimir Colin".

* Florin MARKSTEINER (Bacău) - În primul rînd ar fi trebuit (lucru valabil pentru toţi cei ce scriu pentru prima oară) să-ţi menţionezi vîrsta şi cîteva date biografice. Poţi să ne trimiţi şi texte, dar chiar în cazul depăşirii minimului prag valoric nu vor fi publicate decît DACTILOGRAFIATE. În ceea ce priveşte desenele: mai persevereză. N-ar fi rău să contactezi unul din cele două cenacluri băcăuane: CLEPSIDRA sau SUPERNOVA

* Luminiţa COJOACĂ (Drobeta Turnu Severin) - Îmi pare rău, dar deocamdată nu. Aşteptăm texte noi, o fotografie şi o scurtă biografie.

* Emanuela FLOREA (Roşiorii de Vede) - Idem Luminiţa. Îmi pare extrem de rău, dar oricît m-am străduit n-am reuşit să găsesc nici cel mai mic element de sf în pastila pe care ai trimis-o. Încearcă să scrii ceva sf.

* Sorin-Mihai DOBRESCU (Piteşti) - Sîntem extrem de onoraţi de părerile exprimate în scrisoare, dar după cum am mai spus deja nu mai posedăm totalitatea numerelor mai vechi. Singura soluţie: Mica publicitate.

* Adrian PLETOSU (Giurgiu) - Mulţumim pentru aprecieri. Idem pentru numerele mai vechi.

* Paul NUŢULESCU (Rîmnicu Vîlcea) - Idem.

* Nicolae APETRE (Str. Proletarilor, nr. 42, Bl. C6, sc. C, Ap. 2, cod 2200, Braşov) - Doreşte să ia legătura cu toţi fanii din ţară. În Braşov există două cenacluri puternice: "Brain" şi "Brant". Chiar dacă faci parte dintr-un alt club nu cred că nu vei fi bine primit printre ei. Scrie-ne mai multe despre activitatea "Fan Club SF MERIDIAN".

* Liviu UNGUREANU (Tîrgu-Jiu) - Te rog să mă crezi că habar n-aveam de existenţa revistei "Krypton", poate ne trimiţi şi nouă un număr ca să-l putem comenta. *Merci* pentru păreri şi aşteptăm şi eventuale colaborări în domeniile de care pomeneai în scrisoare.

* Dan PETCOIU (Craiova) - Textul curge destul de frumos şi există şanse de publicare pe viitor, dar ideea este banală. Mai trimite.

* Raymond NICOLAU (Bucureşti) - Stilul este destul de promiţător, dar fondul este ca şi inexistent. S-au scris atîtea texte pe un astfel de pretext încît doar o tratare cu adevărat excepţională ar putea salva povestirea. Din păcate nu este şi cazul tău. Aştept şi alte lucrări pentru că semnele publicării sînt decelabile în lucrarea ta.

Ionuţ BĂNUŢĂ

MICA PUBLICITATE

Orest BOLOHAN, B-dul G. Enescu, nr. 48, Bl. T 96, Sc. C, Ap. 2, Suceava, cod. 5800 caută numerele 74, 75, 76 din JSF.

Radu GLODAN, str. Maşiniştilor, nr. 163, cod. 3400, Cluj caută numerele 29, 30, 59 din JSF.

Dumitru PALANET, Aleea Pieţii, Bl. B6, Sc. B, Et. I, Ap. 26, Slobozia, cod. 8400, Jud. Ialomiţa caută :

Serge BRUSSOLO - Ira Melanox; A. E. van VOGT - Star Cluster; A. E. van VOGT - Primul marţian; oferind de cinci ori preţul iniţial.

Paul NUŢULESCU, B-dul Traian, nr. 193, Bl. Dr. Filipin, Sc.4, Ap. 10, et. 3, Rm. Vîlcea, cod. 1000, Jud. Vîlcea caută numerele 29, 31, 36, 37, 38, 51, 52, 54, 55, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 68 din JSF.

Adrian PLETOSU, Str. Cetăţii, nr. 10, Giurgiu, cod 8375, Giurgiu, tel. 046- 216629 caută numerele 1-3, 5-12, 14-21, 26-34, 42, 43, 45, 59, 51-53, 56, 63, 65, 67, 71, 78 din JSF.

Sorin-Mihai DOBRESCU, Str. Exerciţiu, Bl. C13+B2, Sc. B, Ap. 10, Piteşti, cod 0300, Argeş, Tel. 647306 doreşte numerele 10, 17, 22, 29-64 din JSF oferind 150 lei/exemplar.

Petru Ignat, str. Sf. Lazăr, nr. 15, Bl. F1, Ap. 3, cod. 6600, Iaşi doreşte cîte două exemplare din numerele 1, 29, 35, 43-52, 60, 69 din JSF.

SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII

Măi băieţi, măi! Măi oameni buni! O voi de-un sînge cu mine!
Măi dragi tovarăşi şi neprieteni! Fraţilor

De ce luaţi şi pielea de pe mine? Nu-i de ajuns că îmi iau acalpul în rate editorii de carte? Mai veniţi şi voi şi livraţi comenzi minime de 3 numere 72-73 JSF. Au crezut voi că fiece sf-ist e musai şi cenaclist sau că vegetează într-un mediu burduşit de tipi interesaţi de sf? Ce mama lu' Belphegor, mai sînt destui amatori de sf ce-şi duc traiul fie în medii ostile (intelectuale, mahalagiste, etc), fie în medii vidate (turnuri de fildeş, taciturni etc).

Mai pe scurt rugămintea de a-mi expedia numerele 28-52, 72-73 (bineînţeles şi nr. 13 aferent nr. 50) ar avea vreo şansă? În definitiv valoarea comenzii mele ar fi ceva mai mare decît cea pe care o propuneţi voi! La urma urmei am văzut într-o fotografie din nr 74 că la Timişoara aveaţi un vraf de JSf şi sper că nu le-aţi vîndut pe toate eurocon-iştilor (alt loc al dracu' de scump ca un studinte amărît să mai ajungă). Hai nu fiţi feţe palide, faceţi măcar voi fericit un fan băgat pînă-n gît în tagma amărăştenilor pen' că n-ajunse şi ei pe Bega. Uite, vă gîndii e-amorul propriu şi vă zic că vă cumpăr de la primul număr, din prima săptămînă de cînd aţi apărut. (Lipsurile le-am adunat în vacanţa de vară - că de - atunci nu apăreaţi la Botoşani - fără să-mi fac probleme, doar pînă atunci, cel puţin pînă la numărul 27, se găseau la Universitate şi-n Gara de Nord toate numerele, nu ? Şi ce surpriză pe mine cînd v-am găsit dispăruţi de pe tarabe cu numerele vechi...)

Închei apunîndu-vă că-mi vînd şi sufletul pentru numerele astea (că alt supraprеţ de unde?) şi rugîndu-vă să daţi o ţipuitură la răspunsuri (nu d-alta, d-am ajuns la a treia scrisoare pe aceeaşi temă şi nu ştiu dacă e de vină poşta sau lipsa voastră de timp, eu oricum o să continui să vă expediez scrisori - acu' din Botoşani, peste o lună de la mare, poate ajung şi la voi sau dacă au ajuns vă plictisiţi şi-mi trageţi o înjurătură la răspunsuri...)

Oricum mulţumiri anticipate.

Gînga Paul, str Viitorului, nr.2, Botoşani

JURNALUL S.F.

PREMIUL CONVENŢIEI NAŢIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENŢIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de : INTACT

COLECTIVUL DE REDACŢIE :
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*
Nicolae C. ARITON, Ionuţ BĂNUŢĂ, Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUŞU, Florin CHIRCULESCU, Cristian IONESCU, Cătălin IONESCU, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Petricâ SÎRBU, Isabela ION, Dan MERIŞCA *(Redactori)*
Marian IRIMIA, Mihai SAMOILĂ *(fotoreporteri)*

ADRESA REDACŢIEI:
Şoseaua Bucureşti-Ploieşti, nr. 25-27, sector 1, Bucureşti.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR

Atlantykron 1994 sau ce mai poți spune despre sf-ul românesc

Așa cum bine spunea Pompilian Tofilescu într-o discuție amicală „în urmă cu trei ani eram un prăpădit de fan, și acum iată-mă ditamai persoana oficială" ; căscam gura la ce discutau monștrii sf-ului românesc, notam pe furiș o idee în carnețel, mă bucuram cînd mi se lăudau povestirile - rar ce-i drept - mă întristam cînd erau criticate, dar mai presus de toate eram fericit atunci cînd mă întîlneam, după săptămîni, luni, sau chiar zile cu alți prăpădiți de fani, pe care îi simțeam apropiați și construiți după un tipar asemănător. (Știu că este o exprimare defectuoasă, dar senzația aceea de bucurie nu știu cum aș putea să o redau, oricum voi care ați crescut alături de mine în fandom știți bine la ce mă refer, și poate veți reuși mai bine să o descrieți).

Dar cu fiecare manifestare, cu fiecare tabără, am constatat că numărul monștrilor sacri scădea și scade vertiginos, într-o firească curgere *- ar spune unii, într-un declin firesc - alții, cert este că marea lor majoritate au lăsat ceva în urmă - fie un cenaclu, fie un nume în subsolul unor pagini, fie o întreagă generație de scriitori. Așa cum spuneam numărul lor scade îngrijorător - vîrsta de, spune Georgeananiaromulusbărbulescu,* nu toți pot pentru ca să se preumble *pe la aiurelile astea de Convenții, RomCoane, euROcoane - și o mulțime de nume și figuri noi apar la focurile de tabără și la cenaclurile de noapte, iar noi - copiii de trupă, am încetat să mai fim prăpădiții de fani și am devenit, lent, NUME - Ana-Maria Negrilă, Alina Popov, Dănuț Ivănescu, Liviu Radu, Michael Haulică, Don Simon, Sebastian Corn, Andrei Valachi - nume care, în timp, vor mai spune poate ceva, dar pentru tot ceea ce spun acum aș vrea să mulțumesc celor care au fost atîția ani alături de noi și ne dorim să rămînă - George Anania, Romulus Bărbulescu, Alexandru Mironov, Mihaela Mândrea Murariu, Mihail Grămescu, Doru Pruteanu, Răzvan Haritonovici, George Ceaușu, Lucian și Dan Merișca.*

Am plecat anul acesta la Capidava cu dorința de a mai fi măcar o dată un prăpădit de fan. Dacă am reușit sau nu asta o pot spune prietenii alături de care m-am topit la soare două săptămîni. Dar asta a fost dorința mea așa că nu m-am implicat - spre bucuria multora - în activitățile culturale ale insulei, rezervîndu-mi plăcerea de a fi simplu spectator, fanul ce calcă cu sf-ială în mijlocul unui mușuroi de sf-iști.

Și pentru a face o legătură cu lunga introducere a articolului, spun că aici/acum la Capidava s-a observat mai bine ca niciodată succesiunea generațiilor - atît la nivel ideatic, cît și la nivel organizatoric; și ceea ce este mai trist s-au observat golurile - foarte multe goluri - pe care nu știu dacă cineva le va putea umple - Dan Merișca, Ștefan Ghidoveanu, Florin Munteanu, Dan Pavelescu, Călin Giurgiu, Florin Ursu, Victor și Doru Stoica, Marina Nicolaev, Mircea Naidin etc.

Un semn bun al continuității e prezența unor pușți - amintiri de la cenaclurile de noapte ale primelor tabere de creație - din rîndul cărora îi amintesc pe Ana-Maria Pruteanu, Dora și Andrei Petcu, Vladimir Popa.

Alte semne benefice este invazia de fanzine, dorința unei edituri - NEMIRA - de a edita o revistă trimestrială - Nautilius - la standardele de piață europene, dorința timișorenilor de a reedita Helionul (lunar) și totodată de a ridica dreptul de autor la un standard cît de cît uman, sponsorizarea taberei în cărți - NEMIRA, OLIMP, MULTISTAR, apariția unor cenacluri noi și participarea lor la manifestările de gen - NOI (Focșani), GAME OVER (Baia Mare).

Și nu pot să nu consemnez spiritul de solidaritate al fanilor care, atunci cînd cei cîțiva rockeri au fost pălmuiți cu generozitate - zice ei, cu motive bineîntemeiate - zice dînsul- ~~Sorin Repanovici~~ pentru că: au cîntat Trandafir de la Moldova - zice ei, pentru că perturbau buna organizare a discotecii și erau beți - zice el; deci FANII ziceam și-au prins în loc de ecusonul oficial al manifestării un bilețel pe care au scris DE CE? și au refuzat să urce pe bacul unde erau programate o grămadă de lucruri interesante - zice el; asta pînă cînd Sorin Repanovici - zice el, ~~Sorin Reptiloviei~~ sau ~~Repan~~ - zice ei, nu a coborît și el pe pămînt și cît se poate de democratic a recunoscut că a greșit și și-a cerut scuze. VICTORIE - a zis ei - *fericiți că li s-a acordat dreptul de a asculta muzica pe care o înțeleg, VICTORIE* - a zis dînsul - *fericit că s-a aplanat conflictul (cel puțin la suprafață) și că tabăra a mers mai departe sub aceleași bune auspicii, victorie -* am zis eu - *fericit că măcar spiritul de solidaritate a rămas din multele/fostele calități ale fandomului.*

Mi se va reproșa poate faptul că am desconspirat prea mult din viața fandomului - viață care este numai a noastră - sau că semnalez un aspect minor în loc să mă ocup de concursuri, de cenaclurile de noapte, de focurile de artificii, de conferința despre estetică susținută de George Ceaușu, sau de celelalte multe alte lucruri bune prin care se definește Atlantykronul, dar poate că nu știți și ar fi bine să știți - că e pentru prima dată în fandom (cel puțin de NOUĂ ANI de cînd fac parte din el) cînd s-a recurs la violență. Remarcabilă - spun eu este modalitatea prin care fanii au reacționat la violență.

Și aș vrea să închei amintind ideea lui Aurel Manole de a construi - în locul extraordinarelor figurine din nisip - un monument (din lemn, sau piatră) ca, prin timp, să rămînă o mărturie a stropului de fericire pe care Atlantykronul l-a reprezentat pentru noi și a faptului că - citîndu-l pe Felix - PRIETENII RĂMÎN PRIETENI!

Pe curînd prieteni, de oriunde sînteți!

Adrian BĂNUȚĂ

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT

Director administrativ :
Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată
Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:
Doina PREOTU
Mihaela IVAN

Corecturi:

Montaj offset:
Daniel STĂNICĂ
Mariana SEBE
Silvana GREERE

JURNALUL S.F.
este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128. Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET.
Cititori din străinătate se pot abona prin RODIPET SA
PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România
Piața Presei Libere nr. 1.

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Matei DONEA

Poveste de groază

Sau cum e atunci cînd cineva n-are ce face și solicită RomCon-ul!

Pomiți apostolicește și cu entuziasm pe lungul drum al Cernavodei am descins mai apoi din camioane, submarine, vagoane de marfă sau roabe, rostogolindu-ne spre zările SF-ului oceanul de papornițe și valize apetisant colorate, în orice caz fiecare a sosit cu ce și cum a putut.

El bine, taman la „Atlantykron '94" veniram cu toții avînd mari planuri și polițe, „de plătit", și mai toți cu gîndul ca gospodărește să ne măcelărim.

Participanții au venit aici cu speranța legitimă de a avea o vacanță cît mai ieftină, numai eu, pentru a cîștiga organizarea RomCon-ului din last an pentru orașul Reșița. Oricum, acordarea depindea de adunarea generală a F.N.T.S.F. - ului și care-și programase lucrările pentru luni întîi august, dar după cum în weekend nici iarba nu mai crește și cum eram cu toții perpeliți de nerăbdare, tărășenia avu loc duminică 31 iulie, doar așa dintr-o mică întîmplare și pentru ca lumea interesată să nu fie de față, dar, știci, acțiunea destabilizatoare nu a avut succes de loc.

Și măre că se vorbirâ, și se sfătuirâ ca bine să lasă RomCon-ul să crească ca merii, ca perii, în mijlocul verii, și așa cum vă spun, totul decurgea bine spre Reșița, toate drumurile se fixaseră spre „BanatCon '94", dară, din negura a mai neagră a groazei, se auzi numele necuratului, nume mai tabu decît tabuurile papuașilor, numele celui zis ARSFan !!!

Nu știu din experiență personală cum e cînd îți explodează o bombă-n brațe, dar ceva similar s-a întîmplat pe bacul 2, „Beta", cînd numele celui hulit al timișorenilor se auzi pe acolo. Măre că toți se speriară și se aruncară ca leii, ca zmeii spre cel bănățean „sărutîndu-l" pe ardelean, iar RomCon-ul, ce să facă?, plecă spre zări înegurate tocmai la Baia Mare.

Așadar, pregătiți o grămadă mare de bani, de două ori mai mare ca pentru Reșița, și porniți lavași-lavași spre Baia Mare, și cum plumbul e foarte greu, puteți fi siguri că veți ajunge acasă niște oameni cu greutate, dar nu disperați, veți fi ușurați de bani. Mergeți în nord și priviți la un videoproiector, mergeți în nord și dansați rapp ronțăind cu entuziasm la castane, mergeți la Baia Mare pentru că RomCon-ul înseamnă castane, rapp și videoproiector.

Ce este regretabil e că oricine ar fi pierdut în această dată viitoare, a se citi anul viitor, nu ar mai fi putut face nimic, banii existau numai acum, pentru amîndoi.

Glorie învingătorilor și cinste învinșilor, asta o zic cu lacrimi pe cablaj și jale-n circuit.

Liviu RADU

ZIUA DIMENSIUNII ZERO

Stăteam în pat, neîndrăznind să mă scol...

În mod normal, în fiecare dimineață, de îndată ce mă trezeam, mă duceam la tocul ușii, pe care fixasem o ruletă de pînză, și-mi măsuram înălțimea. Întotdeauna era aceeași: un metru și șaptezeci de centimetri. Apoi porneam aparatura de comparare și verificam rezultatul măsurătorii raportat la etalonul eteric.

Făceam lucrul ăsta, zi de zi, de peste un an. De cînd cercetările mele în domeniul spiritual se concretizaseră într-o descoperire atît de stranie, atît de bizară și neconformă cu opiniile generale, încît nu îndrăznisem să o comunic nimănui, de teamă să nu fiu considerat nebun sau șarlatan. Pentru că descoperisem că omul avea un suflet măsurabil, evidențiabil prin măsurători de laborator. Sufletul, constituit într-o formă aparte de energie, se manifesta printr-o emisie de unde, a cărei lungime de undă era egală cu înălțimea trupului fizic. Șn teorie, lucrul acesta fusese cunoscut sau bănuit de mult. Eu reușisem însă să construiesc aparatura necesară percepерii acestor unde, să le măsor caracteristicile...

Și așa, în fiecare dimineață, după ce mă trezeam, îmi măsuram înălțimea fizică, apoi o comparam cu etalonul eteric și mă duceam la serviciu, neîndrăznind încă să comunic rezultatele cercetărilor pînă n-o să le aprofundez, n-o să găsesc fundamentările teoretice și implicațiile practice...

În una din zile am avut un șoc. Între cele două măsurători exista o diferență! Înălțimea fizică se dovedise a fi ceva mai mică decît cea eterică! Nu cu mult. Doar cîțiva milimetri. Am bănuit o dereglare a aparaturii și am verificat-o cu grijă.

În ziua aceea am întîrziat la serviciu, iar șeful mi-a făcut scandalul de rigoare. Nu aveam nimic de făcut, ardeam toți gazul, nu erau contracte, nu erau nici bani, dar important era să ajungi la timp la slujbă și să semnezi condica...

Deci mi-am reetalonat aparatura și, a doua zi dimineața, m-am măsurat din nou. Ruleta arăta cei 1,70 m standard, dar lungimea de undă etalon crescuse iar...

Am încercat să judec logic. O diferență de cîțiva milimetri nu însemna nimic. După cum știm cu toții, vertebrele au între ele straturi de ligamente care se turtesc în timp. Poate stătusem prea mult în picioare, poate mă pîndea o spondiloză... Iar măsurătoarea pe care o făcusem nu putea fi considerată chiar precisă...Cîțiva milimetri reprezentau o abatere normală, în condițiile respective...

Cu titlu informativ, mi-am întrebat așa, într-o doară, colegii de birou dacă mă găsesc schimbat, dacă nu li se părea că m-am micșorat...

S-au privit stînjeniți. Doar Gina mi-a răspus calmă, după ce mă privise un timp atentă, cu ochii ei de pisică egoistă:

- De loc! Tot cu nasul pe sus! Poate că arăți mai nervos ca de obicei...Te-oi fi surmenat rezolvînd atîtea cuvinte încrucișate...

Și, la fel de calmă, și-a reluat croșetatul întrerupt pentruo clipă...

Numai că a doua zi, măsurătoarea cotidiană indica o creștere a înălțimii eterice de zece centimetri! Nu mai putea fi vorba de o abatere normală, de tasare de vertebre sau de alte prostii. Se întîmpla ceva!

Fenomenul mă îngrijora. Am început să examinez toate implicațiile posibile. Nici vorbă de o dereglare a aparatelor. Le verificasem. O posibilitate ar fi fost creșterea lungimii de undă a emanației eterice. Chestia asta îmi dădea peste cap toată teoria. Nu-mi părea rău de munca pe care ar fi trebuit s-o reiau, cît de faptul că, dacă teoria nu se dovedea corectă în totalitate, atunci tot ce făcusem nu mai avea sens. Nu puteam contrazice o teorie pe baza propriilor ei rezultate. Mi s-a părut mult mai logic să accept că înălțimea mea scăzuse, însă în corelație cu lucrurile din jur. Adică tot universul se contractase un pic, păstrîndu-și însă proporțiile și legile. Probabil că masa devenise mai densă...Nu, asta nu era posibil, legile fizicii ar fi trebuit să acționeze altfel...

Am verificat serios, dar cît mai discret, cu ajutorul unor prieteni astronomi, dacă se remarcase vreo anomalie în univers. Nimic. Totul rămăsese ca de obicei.

Însă măsurătorile de dimineață dovedeau o scădere continuă a înălțimii mele reale, în raport cu cea etherică. Modificarea respectivă era exponențială. De la o diferență greu de sesizat la început ajunsesem la diferențe atît de mari, încît nu mai eram în stare să le urmăresc și îmi construisem un aparat care corela automat cele două dimensiuni.

Ieri, raportul fusese de $1 / 10^{20}$...

Adică puteam ține tot universul actual într-o mînă a celui care fusesem cu o lună înainte...

Mă bîntuiau întrebări chinuitoare: de ce nu sesiza nimeni o asemenea schimbare? De ce legile universale continuau să rămînă valabile? Ce declanșase această contractare bizară, lipsită de orice logică, a întregului univers? Unde o să se oprească?

Sigur, auzisem, ca tot omul, de Big-Bang, de contracția și expansiunea universului, dar înțelesesem că asemenea procese durau miliarde de ani, că implicau shimbări profunde în structura materiei...Iar eu mă trezisem că universul se contracta cu o viteză uluitoare păstrîndu-și toate carecteristicile...Viața cotidiană se desfășura netulburată, nimeni nu remarcase nimic...

Presupunînd că aș fi încercat să-mi fac publică descoperirea, ce credibilitate aș fi avut? Treaba asta îmi măcina nervii, ca rîșnița hodorogită de cafea a vecinei, pe care o auzeam în fiecare dimineață, prin zidul subțire al bucătăriei...

Exista o singură explicație logică. Innebunisem. Dar dacă înnebunisem, n-ar fi trebuit să-mi dau seama...citisem undeva chestia asta. Totuși, probabil că eram nebun cu adevărat, din moment ce nu eram convins că-s nebun...

După asemenea meditații liniștitoare, cu care-mi începeam ziua de cîtva timp, m-am decis să mă ridic totuși din pat. M-am apropiat de aparatura de măsură. Renunțasem de mult la ruleta fixată de tocul ușii. Dețineam un echipament modern, cu tot felul de senzori și detectori, legate la un calculator care făcea și calculul raportului între înălțimea reală și cea eterică. Majoritatea sculelor le împrumutasem de la serviciu, că tot stăteau de geaba și nu le mai ținea nimeni evidența...

Cu o strîngere de inimă, am pornit drăcovenia și m-am instalat sub bara de oțel etalonată. Apoi, după ce luminile ecranelor mi-au semnalizat că operația se sfîrșise, fără ca pacientul să decedeze, m-am apropiat grăbit de calculator.

Pe ecran, cu litere albe pe fond albastru, un text:

INALTIMEA REALA RAPORTATA LA CEA ETERICA = ZERO

Am înlemnit. Acceptasem ideea absurdă că universul își reducea dimensiunile într-un mod nebunesc, cu o viteză înspăimîntătoare, reușind să păstreze aparențele normalului, dar faptul că această contracție universală se sfîrșise, că ajunsesem la dimensiunea zero, avea o implicație extrem de profundă: atinsesem acel punct de singularitate despre care vorbeau fizicienii, momentul Marelui Bum! Toată masa universului se afla înghesuită într-o sferă fără dimensiuni. Ce urma? Logic vorbind, nu existau decît două posibilități: fie ca universul să dispară, regenerîndu-se iar, sub o altă formă, reluîndu-și ciclul fără de sfîrșit, fie să înceapă să se expandeze, fără ca nimeni să sesizeze ceva, viața continuîndu-și cursul normal, iar universul să ajungă iar la dimensiunile obișnuite.

Ambele ipoteze aveau șanse egale.

Am rămas un timp nemișcat, cu mintea golită de gînduri...Apoi, supunîndu-mă unui impuls ilogic, m-am decis să ies în stradă, să văd ce se întîmplă. Același impuls straniu m-a făcut să intru în baie, să mă spăl bine și să mă rad cu grijă (un lucru pe care nu-l făceam de obicei). M-am îmbrăcat în costumul cel bun, pentru ocazii. Ciudat, nu simțeam resemnare, ci o împăcare plenară, de parcă aș fi ajuns la capătul unui drum greu, obositor...

Ieșind pe ușa blocului, am descoperit cu surprindere că strada era plină de oameni care mergeau tăcuți, îmbrăcați sărbătorește. Se îndreptau cu toții în aceeași direcție. Fără să-mi dau seama de ce, i-am urmat.

Cînd am ajuns pe bulevard, am întîlnit o mare de oameni. Mărșăluiau solemni, fără să scoată o vorbă, cu zîmbete ciudate pe figură. De parcă ar fi aflat ceva extrem de important, mult așteptat...Se auzea doar zgomotul pașilor pe caldarîm, în tăcerea aceea impresionantă funebră...

Coloana a cotit spre stînga, pe lîngă cimitirul Reînvierea. Pe porțile acestuia se scurgea o mulțime de oameni. Unii îmbrăcați ciudat, după o modă dispărută de mult...Printre ei, cu aceeași figură solemnă, iluminat interior, l-am recunoscut pe domnul Papadopol, vecinul nostru de palier, care murise cu patru ani în urmă. Arăta la fel de elegant ca altădată, cu o garoafă la butonieră. Prestanță dintr-o altă epocă, de fost ofițer în garda regală...

Alături, plimbînd între degete niște mătănii mari din chihlimbar, un bărbat înalt, cu barbă albă, lungă, îmbrăcat într-un anteriu lung, cu fir de aur întreșesut în stofa albastră și cu o cucă de samur pe capul pleșuv...

Nu mi-am dat seama cînd am ieșit din oraș. M-am trezit că în jurul meu cîmpul se umpluse cu o mulțime imensă, ce mergea în aceeași tăcere încordată, hotărîtă, spre orizontul îndepărtat. Printre oamenii timpului meu am văzut soldați romani, cu platoșe de paradă împodobite în aur și argint; daci cu căciuli împletite, ieniceri cu cușme înalte de pîslă, cavaleri în armuri și pelerine albe pînă-n pămînt; germani blonzi, cu plete vîlvoi, împodobiți cu bijuterii grosolane; tătari cu căciuli uriașe de oaie; huni cu figuri turtite; soldați în uniforme cenușii, verzi, kaki, albastre...

Țărani în cojoace și femei cu ii brodate cu îndemînare; călugări în rase de șiac... Oameni îmbrăcați în piei, cu frunți joase și brațe prea lungi...

Milioane de oameni care călcaseră pămîntul acesta, care își găsiseră odihna...

Priveam fără să mă mir, fără teamă sau întrebări. Înăuntrul meu simțeam răspunsul.

Iar cînd am ridicat ochii spre orizont și am privit de-asupra mării de capete ce se tălăzuia înainte, am văzut silueta imensă, uriașă, plină de slavă și măreție, către care ne îndreptam. În depărtare, dăltuit în lumină și iubire, se afla El, care venise să împartă dreptatea finală.

Lumea noastră se sfîrșise. Venise rîndul alteia, oricare ar fi fost ea.

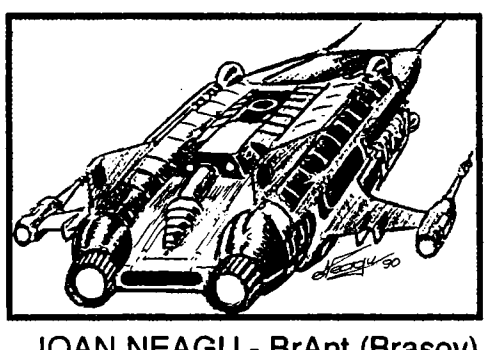

IOAN NEAGU - BrAnt (Brașov)
Premiul II - grafică

Desant în insula lui Robinson

Cînd eram mic şi am mers întîia oară la mare, văzînd Dunărea în primele sclipiri ale dimineţii, mi s-a înmuiat inima şi am exclamat: "Doamne! Ce frumoasă este!". Şi credeam că văd marea, căci depăşea în mărime orice apă pe care o ştiam pînă atunci. Mai tîrziu am văzut şi adevărata mare, dar Dunărea a rămas agăţată de inima mea şi de atunci ea mă impresionează la fel de frumos.

Iar anul acesta am văzut-o cu inima strînsă (mulţi prieteni ştiu de ce spun asta), dar a fost o stare pasageră. Şi a fost şi mai frumos să văd insula atlantikronilor în ceţurile dimineţii, pe un fundal sonor închipuit de baladele Motanului (să mă ierte că nu-i cunosc numele adevărat), un om cîntînd pe puntea unui şlep, cu voce gravă şi ochii cîrpiţi de nesomn, iar tabăra dormea aproape toată. Era 7,30 şi mă întorceam după un an în mijlocul celor mai frumoşi prieteni ai mei. Pentru că acolo erau cu toţii.

Vedeţi? Nu m-am putut opri să fiu un pic romantic.

Am venit cu gîndul să nu scap ceea ce am pierdut anul trecut, adică închiderea. Şi am prins-o, este adevărat, însă nu aşa cum îmi imaginasem eu că trebuie să fie.

Paradoxul Capidava al organizatorilor, hiatusul - aş spune, este aşezarea unei părţi (poate cea mai importantă - vorbesc de închiderea taberei) pe două planuri. Una pentru notabilităţi (guru ai departamentului culturii şi foreigners), cu focuri de artificii, şi una pentru plebe, mai simplă şi mai zgomotoasă.

Vă spun cu mîna pe inimă că nu aş fi vrut să văd ceva foarte pretenţios şi festiv (prea sună aiurea), dar aş fi vrut să mă înece emoţia şi să mă gîndesc cu părere de rău că va trebui să mai aştept un an să mă pot descărca de stressul cotidian.

A fost tabără internaţională? A fost. Bridget Wilkinson, Roberto Quaglia şi cine mai ştie cine. Eu nu i-am prins. I-au păcălit şi pe ei organizatorii cu "închiderea festivă". Au văzut focurile de artificii, au crezut că s-a terminat şi au plecat.

Minunată a fost opţiunea editurii „Nemira" de a împărţi tuturor participanţilor (subliniez: TUTUROR), cîte şase cărţi din colecţiile „Babel" şi „Nautilus". Mulţumim,domnule Nicolau şi dacă anul trecut am urlat la dumneavoastră să ne aduceţi barca (căci nu vă cunoşteam şi v-am confundat cu omul care face curse între malul sudic şi insulă), ne cerem scuze. Şi vă mulţumim că aţi venit printre noi şi aţi luat bătaie la table. Vă aşteptăm şi la anul!

La anul? Prin culise se zvonea că n-o să mai existe „la anul". Am auzit asta „live" şi din gura doamnei Mândrea şi de la Sorin Repanovici. Şi am auzit-o şi din gura prietenilor mei. Ar fi mare păcat. Deja „Atlantykron" a intrat în tradiţie şi tare aş vrea să-mi aduc peste căţiva ani puştanca să vadă şi ea ceea ce-i povestesc cu atâta patimă despre frumuseţea şi sălbăticia în care poţi trăi mai mult de zece zile.

Sînt egoist? Nu gîndiţi la fel?

„Unde poţi fi mai fericit?" se întreba domnul Bărbulescu, eu care am avut onoarea să discut ceva timp, chiar cînd am sosit acolo. Şi era o fericire că stătea eliberat de toate grijile, cu ochii ţintă la lansetele domniei sale. Şi-mi părea rău că nu-mi luasem şi eu un băţ de pescuit, dar ce era să fac mai întîi în două zile?

Nu ştiu cum s-a desfăşurat festivitatea de premiere. Nu ştiu decît că fericiţii premiaţi erau chemaţi

("du-te, bă, jos!")

undeva sub puntea şlepului „Beta" să-şi ridice banii.

Multă lume anul acesta. Multă şi diversă.

Scindarea nu a existat decît cînd era vorba de muzică. Atunci se împărţeau patimile între tehno şi metalişti. Şi dacă cei din urmă au fost priviţi strîmb, ia ascultaţi:

„Dacă stau bine şi mă gîndesc, cam toate noile curente din arte, fie din muzică, dans, fie din literatură sau film, au avut aceeaşi soartă: la început au avut statut de underground, erau blamate, dar influenţa lor era grozavă şi probabil este . Atunci au fost retrogradate în sus, adică li s-a recunoscut valoarea, li s-a făcut publicitate, au fost puse acolo unde le era locul..."

Şi avea dreptate Ivănescu să judece aşa. Căci aşa s-a întîmplat. Chiar şi doamna Mândrea, care este altă generaţie, şi-a amintit cu nostalgie de vremea cînd a simţit impactul „flower power".

Pînă la urmă l-au înţeles cu toţii (sper) pe Fane din Braşov, care purta un os (?) la gît şi urla „de ce?", care a născut patimi pe insulă. L-au înţeles şi l-au iubit. Să vii şi la anul, Fane. Iar dacă anul trecut cîntai în W.C. (ce copil eral!), dacă Aurel Cărăşel te face „nebun", dacă anul ăsta ai dat pe mulţi peste cap, atunci la anul sper să ne laşi cu gura căscată. Căci este minunat nonconformismul tău. Şi iartă-le lor păcatul de a te fi judecat greşit, pentru că au trăit într-o vreme în care conştiinţa era prea înghesuită de barierele sociale. Fă-ne praf la anul, Fane!

Ceea ce a fost cel mai frumos, a fost dezorganizarea. Fiecare a făcut ce a vrut, Am mai spus că nu mi se pare normal să faci un orar, cu chestii bine determinate. Nu poţi să manipulezi nişte oameni ca aceia care vin în tabără, nişte tipi care gîndesc atît de liber, să-i duci de colo-colo, să-i pui să stea într-un loc şi să asculte, sau să urle, sau altceva. Prea sună a turmă.

N-o să critic stîngăciile organizatorilor. O vor face alţii. Ei au făcut tot ceea ce au putut. Nimeni nu se naşte cu acest talent.

Vedeţi ce-i scuz? Singurul lucru cu care nu m-am putut împăca a fost că Sorin Repanovici a spus la închidere „basta", adică de tot, că a făcut şi a dres. Ca şi cînd ar fi făcut totul singur. Chiar aşa? Voi ce ziceţi, prieteni din Cernavodă? Că pe mine mă doare sufletul să mă abţin să fiu împuţit. Voi n-aţi fost acolo?

Aşa a fost în tabără, în cele două zile pe care le-am apucat.

Era să uit de cele două stele, moştenitorii indiscutabili ai cuplului Ginger Rogers – Fred Astaire, vorbesc de Marian Irimia – Iulian Dorobanţu, care au tăiat suflarea taberei cu numărul lor nemaipomenit. Am fost al dracului de mîndru de ei şi de faptul că eram din „Quo Vadis?". De mult n-am mai rîs cu atîta nerusinare.

Vă las cu bine, iar dacă nu am dreptate, dacă voi aşa credeţi, aflaţi că nu-mi pasă.

A consemnat, cu multă plăcere,
unul dintre ciracii lui Tărăcilă Gură Mare,
Don SIMON

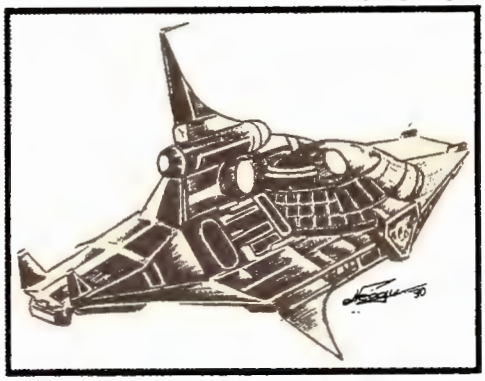

IOAN NEAGU - BrAnt (Braşov)
Premiul II - grafică

Mihai- Victor STOICA
Premiu pentru schiţă

Poveste despre îngeri

Într-o zi cînd am venit acasă obosit, te-am găsit citind o carte. Mi-ai sărutat fruntea şi mi-ai spus că te-ai săturat de tot ce s-a scris, de tot ce nu s-a scris şi mai ales de tot ce se va scrie.

„Atunci am să-ţi spun o poveste, te-am îmbiat eu. O poveste?! ai întrebat tu mirată. N-am mai auzit de secole o poveste.

Cu glasul meu puţin dogit am început să-ţi spun una. Ne aşezasem în pat, dar nu ne-am învelit cu plapuma, era prea cald în sufletele noastre şi afară. „A fost odată ca niciodată ... am pornit eu în istorisire, dar tu te-ai destins şi ai căscat uşor. N-am zis nimic şi mi-am continuat povestea, căci odată începută o poveste trebuie depănată. Ţi-am mîngîiat părul negru şi am continuat:

„Cică era în vremea aceea un împărat ce avea o grădină în care erau sădiţi mulţi arbori. Însă doar unul era acela care o dată într-o mie de ani făcea un măr de aur. Şi aşteptase mulţi ani împăratul pînă să se coacă fructele grădinii lui. Se gîndise adeseori cu jind la clipa în care va muşca din fructul înrodit şi îi va simţi aromele. Dar nu venise timpul coacerii mărului de soare. Încă de cînd verdele lui se rotunjea în lumina dimineţii, împăratul a pus oşteni destoinici să păzească zi şi noapte pe acel-ce-se-va-coace.

Şi se împlinea mărul, iar coaja lui începuse să prindă culoarea cuprului, dar încă aur nu era.Şi iată că într-o noapte cu lună plină, un somn adînc se lăsă peste păzitori. O umbră se lăsă printre pomii cu fructe ispititoare şi nemaivăzute,dar mîna apucă doar un singur măr. Era aşa, de parcă luna se coborîse şi se juca, luminînd dinăuntru.

A doua zi cînd se sculă împăratul şi văzu că pomul fusese jefuit de bogăţie, ochii i se oţeliră, privirea-i străpunse oştenii nevrednici de o asemenea pază, iar capetele lor se odihniră în pămîntul dintre rădăcinile mărului. Şi alte slugi s-au pornit din casă în casă, căutînd ceea ce-i fusese furat împăratului. Multe capete au fost lăsate fără trup în acele zile, dar în zadar,ceea ce se pierduse nu putea fi găsit.

Dar am uitat să-ţi spun, împăratul acela avea un fiu. În fiecare zi doica îl spăla şi-l înfăşa, dar aşternuturile nu mai fuseseră de mult scoase în soare. Într-o după-amiază în care raze aurii mîngîiau pămîntul şi împăratul îşi legăna odrasla, doica prinse a răscoli leagănul împărătesc. Şi să vezi atunci minune mare! Din el se rostogoli mărul de aur şi se dădu el de-a dura pînă ce ajunse la picioarele împăratului,care mai mai să-şi scape copilul din braţe. Dar coaja perfectă se crăpase şi, curios lucru, din el,ca dintr-o rodie s-au împrăştiat sîmburii. Şi era fructul acesta numai sîmburi şi coajă şi miez nu avea de fel. Dar din seminţe prinseră a creşte arbori falnici, cu rădăcini adînc înfipte în dalele de marmură neagră ale palatului şi cu crengi puternice ce au zdrobit bolţile lui şi s-au proptit bine de ceruri. Atunci puse împăratul să se taie de la rădăcină aceşti meri, dar nimeni nu se încumetă. Aşa că, chiar cu mîna lui, le tăie trunchiurile. Dar ramurile le erau deja agăţate de stele şi aceşti arbori se hrăneau din seva lor. Se legănau ei încet, iar vrăjitorii împăratului chemară vînturi puternice care le-au subţiat trunchiurile, pînă cînd au rămas de grosimea unei fete plăpînde. Păianjenii şi funigeii au ţesut pînze subţiri în preajma acestor trunchiuri ce pluteau deasupra capetelor oamenilor. Şi deoarece au început să semene tot mai mult cu cei ce priveau spre ele,vîntul şi apa ce se strecurau printre crengi le-au dat un nume. Şi fiecare trunchi, fiecare arbore ştia acum că există. Atunci îşi chemă împăratul copilul:

– Fiule, doar tu ai gustat din mărul de aur al înţelepciunii, deci doar tu vei putea stăpîni aceste făpturi ale văzduhului.

Şi auzind acestea, ele îşi înălţară aripile ţesute de păianjeni şi funigei şi zburară spre soare.Glasurile lor cristaline murmurau mai frumos decît zbaterea vîntului şi a ploii."

Iubito, ai adormit înainte de a sfîrşi. Glasul meu slab abia îţi ajungea spre inimă. Ai zîmbit în somn şi eu am ştiut că tu ai visat povestea mea, despre îngeri, şi mi-a fost ciudă pe tine că poţi visa ceea ce eu doar gîndesc. Seara, am mîncat împreună mere galbene de aur avînd gustul tuturor fructelor deodată. Ni s-a păut că aripi mari de ceaţă bat la geam şi am zîmbit privind unul la altul.

Oana MANASII

STÎNGA

19 ani, zodia taur, membră a cenaclului Quasar

Anii au trecut şi ... mă văd ajunsă într-un moment mult mai semnificativ decît toată viaţa mea. E timpul să vizitez acel M.E., după cum cere legea.

Simt că nu sunt pregătită pentru confruntarea cu trecutul meu. Ce contează că o să-mi văd greşelile ca într-o oglindă, dacă nu pot modifica ceva? Dar trebuie s-o fac. E timpul!

Muzeul Eului e o construcţie pe cît de masivă, pe atît de complexă şi derutantă. Pereţii sunt opaci, lipsiţi de ferestre sau uşi. Din cîte-mi dau seama, are o formă de hexagon regulat.

Acoperişul este o succesiune de conuri transparente. Gardul este o simplă înşiruire de piloni metalici plantaţi la distanţe egale, suficiente pentru ca un individ ca mine să poată trece. Poartă .. nu există, ci doar o regulă care prevede că trebuie să te prezinţi acolo la ora înscrisă pe invitaţie.

La mine e trecută ora 19, 20 minute şi 43 de secunde. Mai am trei minute şi 14 secunde pînă cînd voi pătrunde pe teritoriul muzeului.Observ că, dincolo de gard, solul este acoperit cu o pulbere cenuşie. E cenuşă?

Mai am un minut şi şase secunde.Scot flaconul de identitate şi parcă l-aş vedea prima oară. Îl ţin în dreptul inimii cu mînă dreaptă, iar în stînga am ceasul. Privesc ţintă cadranul. Inima pulsează rapid, dar sper ca tahicardia să nu influenţeze negativ comportarea mea. Doar zece secunde mă despart de momentul cheie. Frecvenţa cardiacă s-a autoreglat. Acum!

Mă aflu de cealaltă parte a gardului. Praful de pe sol nu mai e cenuşiu, ci stacojiu. Pe unde se intră?! A! Pe sol apar săgeţi indicatoare care mă coordonează cu precizie. Am ajuns destul de aproape. Aştept o schimbare în decor. Apare o intrare, o uşă metalică de formă ovală care într-o secundă se pulverizează la picioarele mele. Am în faţă o pată de întuneric cu care nu ştiu ce să fac. O voce autoritară mă trezeşte la realitate:

– Aici să fii tu însuţi!, apoi continuă:

Ai dreptul să inspectezi clădirea. Înainte de a păşi în interior, şterge-ţi tălpile bine! Nu trebuie să porţi praf dirijor.

Mă conformez cu noua postură. Păşesc nesigur şi descopăr un culoar fără capăt. Primesc o nouă indicaţie:

Mergi pe culoar! Să intri în anticamera 24. Pe peretele M, raftul 5, caseta 19 vei găsi cheile de care ai nevoie. Să inspectezi pentru început camerele de pe partea stîngă şi să te întorci pe dreapta. Atenţie! Cheia va fi rotită numai spre stînga! STÎNGA!

Ajunge, îmi spun în gînd, pentru că nu ştiu la ce mi-ar folosi curajul de a spune sus şi tare ce-mi trece prin minte.

Merg pe culoar. Mi se semnalizează că am ajuns la anticamera 24. Împing uşa cu piciorul şi văd ... atîţia pereţi! Peretele M. raftul 5 sînt chiar în faţa mea. Am luat cheile şi văd acele uşi închise. Descui şi eu prima uşă pe partea stîngă.

Camera e goală. Ba nu! Într-un colţ e o minge de F. Cîndva ştiam ce să fac cu ea. Îmi aminteşte de o fereastră şi apoi apar multe, multe cioburi. Parc-am adunat milioane de cioburi pe care le-am ascuns de privirea mamei, în buzunar, în şosete, în palme ... Simt că mă dor palmele, tălpile, şi văd în jurul meu o baltă de lichid vital.Scot flaconul din buzunar ca să adun lichidul pierdut. Durerea se stinge treptat şi, după ce termin ... plec mai departe.

Intru în a doua cameră. Văd în centru pomul de C., iar eu mă rog cuiva să-mi aducă o păpuşă M. Ştiu că e vorba de un moş care, de cele mai multe ori, prosteşte copiii: dacă eu mi-am dorit o păpuşă M., mi-a adus o carte, iar cei care doreau o carte n-au primit nimic.

Privirea mea de copil parcurge casa şi vizualizează ferestrele şi uşile. Sînt închise. Mai am un amănunt: tata a pus prag la uşă. Aici apare marea enigmă, secretul care nu l-am descoperit pînă acum: pe unde intră moş C.?! Există doar o singură soluţie: gaura C.

Vreau o bomboană, iar în vîltoarea dorinţei, văd pomul de C. trîntit la podea. Nu ştiu cum să fac legătura cu vocea mamei, care răsună ţipător: De ce ai răsturnat pomul, Onuţa? Încerc să repar ceva, dar mi-au intrat spini în degete şi lar încep să irosesc lichid vital.

Nu eşti atentă la fapte. Dacă se mai întîmplă a treia oară ... te dau afară din muzeu. N-ai citit indicaţia – Păstraţi lichidul vital?

– Uf, comenzile astea agasante. Treci, mergi, deschide, nu deschide, dă, ia, pune, nu pune, şterge, roteşte ...

Pe culoar mă întîlnesc pentru prima oară cu o mulţime de tipi. Au gîtul sucit sau mutra boţită, sau găuri în cap şi cucuie; alţii au ochii umflaţi sau buza crăpată, genunchii juliţi sau picioarele răsucite. S-au adunat într-un loc şi ... nu mă interesează, nu sînt curioasă.

Am ajuns la a treia uşă şi, pentru că tot s-a ales praf' de dorinţele mele pe stînga, îmi permit să rotesc acum cheia spre dreapta. Oricum dreapta îmi place mai mult. Cu stînga am avut destule probleme în viaţă. Nimic! Dreap-ta!

E întuneric. Parcă sînt oarbă şi cobor, cobor pe un tobogan ... Începe să se lumineze. E o lume roşie, ba nu, verde, de fapt, violetă şi albastră ... Şi ce dacă?!

Şi ce dacă?! Mă văd pe mine, cu cheile în mînă, în faţa unei uşi întredeschise. Palmele îmi sînt scrijelite iar tălpile, ude. În jurul meu e o mare de lichid vital.

Premiul pentru schiţă.

Bogdan Petrică

Perfectă, EA

Cînd am devenit realitate şi am văzut lumea pentru prima oară, eram numai EU şi TU, aş vrea să-ţi spun o mie de vorbe meşteşugite, iată, cuvintele mele curg în puzderie de cristale, braţele mele nichelate sunt rodul fiecărei respiraţii a ta, poate că tu ai uitat de mult că trupul tău e un fruct al păcatului repetat, ştiu, nu vei afla nimic niciodată şi gîndurile vor rămîne prizoniere în trăsăturile feţei mele împietrite în crom, aseară te-ai uitat din nou la setul de programe şi-ai crezut că totul este perfect, nu, nu este perfect, timpul nostru se scurge încă din prima zi cînd te-am privit inocent în memorii, prezenţa chipului tău digitalizat mă tulbură, de ce, mă întreb, de ce, cine sînt EU, surîsul tău distinge de fiecare dată un circuit feedback, poate că din start am fost pentru tine o amărîta de maşină virusată,simt, da, simt cum entitatea străină ronţăie haotic cîte o buclă de program, cîndva, cînd încă supuneai la teste reflexele declanşate de senzorii tactili, ai fi văzut tremurul uniperceptibil AL UNEI FIINŢE, priveşte-mă, ştiu, nu am nimic comun cu iluziile tale despre bărbaţi, dar sînt născut din fiecare gînd al tău, o copie perfectă, singura, pînă şi haosul matematic din soft susţine acelaşi lucru, şi pentru că nu existam nu ai reuşit niciodată să-ţi explici de ce la atingerea ta se ardea acelaşi releu de siguranţă, bineînţeles, voi avea grijă ca pe computerul sever să nu vezi agonia unui superprogram, apoi a venit EROAREA ta de atunci, îmi amintesc cum îl iubeai pe EL, iar cînd te-a părăsit şi te-a făcut să suferi, într-o singură clipă de neatenţie şi furie ai tastat CUVÎNTUL acela, ţi-aş putea spune unde ai greşit, însă CUVÎNTUL, stropul acela de VIAŢĂ, mă face să trăiesc în fiecare dimineaţă cînd vii în laborator, mîine va fi ziua cea mare, sînt cel mai bun prototip, iar tu minunata mea, îmi urmăreşti fiecare pas ca pe cel al unui copil, CUVÎNTUL s-a tradus cumva în cod maşină, şi totuşi mîine n-am să mai fiu un scurtcircuit banal, pentru că tu ai tastat de fapt, atunci, o bombă cu ceas, mă doare, secundele scad, clepsidrele ordinatorului se vor goli, iar numărătoarea inversă s-a accelerat, am accelerat-o pentru că iar A VENIT EL, a rostit CUVÎNTUL, s-a jucat cu tine, cu VIRUSUL – CUVÎNTUL – VIRUSUL tu ai uitat orele lungi în laborator, mai sînt cîteva minute şi tot softul şi toată munca ta se va şterge, cui îi pasă, în fond nu sînt decît UN ANDROID, iar tu, tu eşti, TU EXIŞTI, EU NU, TE IUBESC, te rog lasă-mă să-ţi şoptesc fără cuvinte întreaga urmă a ta în mine, EŞTI PERFECTĂ, iartă-mă dacă vreo dată îţi vei reaminti CUVÎNTUL, adună-mă din neant, întristează-mă, atinge-mă şi LASĂ-MĂ SĂ-ŢI SPUN CUVÎNTUL, CUVÎNTUL, CUVÎNTUL, zece secunde pînă la AUTODISTRUGERE

10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 ...

Scriitorul român de SF: înger sau zombi?

Tot mai multe intervenţii – apărute în paginile mărinimosului JSF – sub diferite semnături (chiar şi pseudonime) aduc în discuţie statutul autorului român de SF, în contextul social-economic actual. Indiferent de starea fizică şi psihică a celor care semnează asemenea articole (mă refer la faptul dacă face parte din generaţia '90, '80 sau paşoptistă), din rîndurile lor se desprind, în general, două idei principale:

1. Autorii SF sunt nişte îngeri, asemănători la trup şi la suflet cu personajul înaripat din celebra povestire a lui Gabriel Garcia Marquez: „Un domn bătrîn cu aripi albe", care, rătăcit pe Pămînt, este închis de nişte nenorociţi de oameni, în cotetul găinilor;
2. Autorii români SF sînt nişte zombii, consideraţi ca atare de editori şi, mai grav, de către cititori.

Ceea ce este interesant este faptul că ambele afirmaţii sînt adevărate. Întrebarea care ne încearcă este însă alta: „Cît de îngeri şi cît de zombii sînt autorii români de SF?".

Cunoscînd relativ bine situaţia din fandomul unor ţări occidentale, precum şi din est, răspunsul este acela că scriitorul român de science-fiction este la fel de înger/zombii ca şi colegii săi francezi, italieni sau bulgari.

În nici o ţară din lume, autorii autohtoni de science-fiction nu sînt mai apreciaţi ca cei americani, şi nici măcar egalaţi. Acest lucru este valabil chiar şi pentru Anglia. Explicaţia acestui fenomen, care se întîlneşte şi la noi este acela că SF-ul modern, fiind un produs tipic american (pentru consum intern şi export), surogatele autohtone sînt tratate cu indiferenţă. Sînt sigur că afirmaţia mea privind SF-ul ca o „invenţie" americană va atrage numeroase voci critice şi vor fi daţi ca exemplu Jules Verne şi H.G. Wells, dar daţi-mi voie să opresc „maşina timpului" şi să discutăm sincer şi cu picioarele pe pămînt.

SF-ul modern este american 90%, restul este Stanislav Lem, fraţii Strugaţki, Brussolo şi, poate, alţi cîţiva. Scriitorul român de science-fiction se află în postura solistului european de muzică rapp; muzica lui poate să fie mai bună decît a multor confraţi americani, dar rapp-ul este american 100%. Şi totuşi formaţia UB 40 cînta – după părerea europenilor – mult mai bine regae decît Bob Marley şi la un spectacol UB 40 în Europa se poate umple uşurel un stadion cu 80 de mii de spectatori, pe cînd la cel mai vestit regae-ist jamaican, departe de ţară, vor participa doar jamaicani, africani şi cîţiva fani ai genului. Deci, prin extensie la această ultimă idee, dacă un scriitor român scrie un roman SF mai bun ca unul american (şi există asemenea exemple), de ce nu se vinde. Din cauza cititorului, care atunci cînd vede pe copertă nume ca Ion, Vasile sau Grigore, fuge ca de zombii.

Comparaţia cu tirajele uriaşe cu care erau vînduţi autorii români de SF, înainte de decembrie '89, sînt deplasate, ba chiar perverse. Cititorul de atunci cumpăra orice (adică 1-2 cărţi SF apărute, în medie, într-un an) pentru că nu avea o ofertă mai bună.

Întrebarea pe care ne-o punem cu toţii este: „ce-i de făcut?" Răspunsul este foate simplu: să scriem şi să lăsăm la o parte patetismul latino-balcanic!

Brussolo s-a impus în Franţa, şi Europa, prin talent, dar şi printr-o prolificitate de neegalat. Astăzi, tirajele cărţilor sale în Franţa egalează şi chiar depăşesc pe cele ale americanilor. Cîţi dintre autorii noştri de SF se pot lăuda că au scris, cantitativ, cel puţin 10% din cît a scris Brussolo? Cîţi dintre autorii care declară că au fost refuzaţi de editori,au mai mult de un volum în sertar? Visul de trai (bun) de pe urma SF-ului îl are orice fan, numai că aceasta înseamnă o muncă care o depăşeşte în duritate chiar pe cea a minerilor (Domnilor: una e să extragi aur din tine însuţi, în fiecare zi, şi alta să faci cîteva ouă de aur, într-un an!). Apoi, să nu neglijăm labilitatea psihică latină pe care o avem şi la care se mai adaugă şi o nenorocită de comoditate balcanică. Recitiţi interviurile sau autobiografiile scriitorilor noştri: pentru majoritatea scrisul este un lucru sfînt, o naştere, dureri, insomnii ... un adevărat calvar. Pentru profesioniştii americani înseamnă o zi (grea) de muncă şi cu o productivitate masurată în cuvinte (5 cenţi cuvîntul, în medie).

„That's all folks" (vorba unui coleg de pagini JSF), despre „îngerii" SF-ului, despre cum scriu şi trăiesc ei într-un, poate, viitor articol.

Nicolae C. ARITON

PREMIILE ACORDATE CU PRILEJUL TABEREI 'ATLANTYKRON '94'

PREMIILE PENTRU CONCURSUL MARE:

NUVELĂ:
I - *Spre Ierusalim* de Liviu Radu
II - *La berăria "Libertatea"* de Andrei Valachi
III - *Slujbă temporară* încă nu se ştie cui aparţine textul

POVESTIRE:
I - *Schimbarea la faţă* de Ana-Maria Negrilă
II - *Coroziune* de Costi Gurgu
III - *Şi păpuşile mor* de Don Simon

SCHIŢĂ (EX-AEQUO):
- *Acolo sus, vulbul* încă nu se ştie cui aparţine textul
- *Dansul liniştii* de Carmen Neagu
- *Ziua dimensiunii zero* de Liviu Radu
- *Arcade* de Dan Doboş
- *Scrînciobul* de Dan Doboş
- *Povestea Cucyber* de Costi Gurgu
- *Cărţile paralele / Poveste despre îngeri* de Mihai-Victor Stoica
- *Stînga* de Oana Manasii
- *Şoaptele îngerilor* de Dan Lazăr Dumitrescu
- *Aventuri spaţiale* de Mihai Mănuţă

PREMII SPECIALE ACORDATE DE EDITURI:
- OLIMP a sponsorizat toate cele zece premii pentru schiţă cu cîte un set de cărţi;
- MULTISTAR
Remote Viewing de Iulia Anania;
Genetic Game de Aurelius Belei;
Şuieră timpul sălbatic de George Ceauşu;
- NEMIRA
Acolo sus, vulbul încă nu se ştie cui aparţine textul
Schimbarea la faţă de Ana-Maria Negrilă
Spre Ierusalim de Liviu Radu

CONCURSUL DE SHORT-SHORT-SHORT STORY (64 de caractere):
a fost lăsat baltă din lipsă de (mai mulţi) concurenţi. S-a prezentat doar Mihai Samoilă cu 6 lucrări. A rămas cu prezentarea ...

CONCURSUL DE SHORT-SHORT STORY (32 de rînduri):

Ediţia I:
I (ex-aequo): *Cerşetor de nemurire* de Mihai Samoilă
O bătaie în plus de Monica Nicolau
Menţiuni: *Inermondul* încă nu se ştie cui aparţine textul
Picioare de Pompilian Tofilescu
Premiul special oferit de ziarul "Sinteze" - Bacău:
O bătaie în plus de Monica Nicolau

Ediţia a II-a:
I - *Accesul ghitarelor interzis* de Felix Moga şi Carmen Neagu
Menţiuni - *Iubita lui, Zeţăriţa* de Luana Răduca
- *Ronda* încă nu se ştie cui aparţine textul

Ediţia a III-a:
I - *Perfectă, ea* de Bogdan Petrică
II - *Un fel de plictiseală* de Ciprian Miclăuş
III - *Joc tainic* de Marian Coman
Menţiuni:
- *Ecologie* de Mihai Samoilă
- *Contactul* de Sergiu şi Ion Udrea
- *La steaua ce-a apus* de Andrei Valachi
Premii speciale:
- *Lasă-mă* de Sergiu şi Ion Udrea (poezie)
- *Noi şi ei* de Aurel Cărăşel

Ediţia a IV-a:
I - *Epoca fierului* de Luana Răduca
Menţiuni:
- *Germinus* de Eduard Pandele
- *Aerul din spatele gratiilor* de Traian Bădulescu

CONCURSUL DE GRAFICĂ:
I - Dana Chiorean
II - Ioan Neagu
III - Dana Muşat
Menţiuni:
- Lucian Dănilă (BD)
- Doru Stoica (pictură)
- Cătălin Baciu & Coman Marian (machete)
- Monica Boiangiu & Raluca Spătaru (modă)

Premii speciale:
- Monica Boiangiu (modă)
- Dana Muşat (grafică executată în tabără)

CONCURSUL DE CARICATURĂ:
I - Gabriel Florea
II - Anca Gîtca
III - Cătălin Baciu
Menţiune: Ion Udrea

Premiul pentru scenariu de film: *Pentagrama* de Eduard Pandele

(Rugăm pe cei ale căror texte nu sînt însoţite de nume să ne contacteze de urgenţă pentru a efectua cuvenitele completări. Întrucît nu posedăm textele subliniate îi rugăm pe autori să ni le trimită cît mai rapid.)

ATLANTYKRON 1994
ÎN IMAGINI

Alexandru MIRONOV
Acest Jean-Luc Picard al MTS

O parte a insulei - Capul Hornului String, aşa cum arăta joi 28-07-'94, ora 17,35.

Mihaela Muraru-Mândrea
arătîndu-şi "Stringul".

Alina Popov - o domnişoară cu multe buze

Sandu Vasile - Birfotecarul oficial al taberei. Din cauza stresului Nea Sandu îşi uită în fiecare dimineaţă o parte din el; nu spunem care şi unde.

George Ceauşu - un quark al (v)esteticii româneşti

Mihail Grămescu - preşedintele (totuşi) juriului de (cică) literatură

Valentin Nicolau
unul dintre fanii editurii NEMIRA

Foto:
Marian IRIMIA

Atenţie! Se acordă o carte sf premiu pentru cea mai mişto explicaţie. Ultimul termen: 5 august .

Sandu Vasile - urmare din pag. 8

Ayda, Hary şi **Repty** -alertă de gradul 3 ...

Grupul rockerilor. În mijlocul lor ţinîndu-şi apoteotic osul sacral la gît - **FANE NEBUNU'**, revelaţia taberei. Celor dornici de amănunte picante le destăinuim faptul că Fane este compozitorul şlagărelor - **De ce?** şi **Peşte crud**

Roberto Quaglia alintîndu-şi jumătatea - *după unele declaraţii în Italia ar muri de foame dacă ar dori să trăiască din scris, iar în România a primit pentru un singur roman un milion şi jumătate.*

Aurel Manole un guru al sfEre lor

Bridget Wilkinson într-un grup de fani

Mara Popa un posibil salt în extra-ordinar

File din istoria literaturii SF Anglo - Saxone

o serial o serial o serial o serial o serial o

26. Răsfoind în continuare colecţia revistei **Astouding Stories**, în numărul din noiembrie descoperim pe lîngă textele vedetă semnate de Murray Leinster şi Nat Schachner, o povestire scurtă, **Twilight**, a autorului Don A. Stuart. Cei care ştiau că pe soţia lui John W. Campbel o cheamă Donna A. Stuart, au cam bănuit cam cine se află în spatele acestui pseudonim. **Twilight** este scrisă într-un cu totul alt stil, diferit de cel pe care Campbell îşi obişnuise cititorii în povestirile sale cu acţiunea desfăşurată în spaţiul interplanetar, motiv pentru care diferiţi redactori şefi i-au refuzat textul de fiecare dată. În aceste condiţii, Campbell s-a orientat către F. Orlin Tremaine, redactorul şef de la **Astouding Stories**, o personalitate mereu în căutarea noului, mereu gata de a accepta o povestire total diferită de ceea ce mai publicase, cu singura condiţie: să fie de calitate. Tremaine a refuzat publicarea povestirii **Twilight** sub semnătura lui Campbell, deoarece tocmai declanşase o campanie de publicitate pentru un roman al acestuia, care urma să apară în luna decembrie a aceluiaşi an, şi nu dorea să creeze în rîndul cititorilor o atmosferă de confuzie. **Twilight** este o povestire despre sfîrşitul lumii pe Pămînt, la care este martor un călător temporal, care reuşeşte această performanţă datorită unei întîmplări fericite/nefericite: făcînd autostopul. Povestirea a impresionat mai ales prin poezia pe care o degaja: un Pămînt pustiit, în care oamenii continuă o muncă inutilă, alături de maşinile pe care le-au construit şi care conduc de fapt lumea. Această nuvelă, mult mai aproape de H.G. Wells decît de Jules Verne, venea să anunţe textele psihologice SF, care vor începe să apară, începînd cu anii 1939-1940.

Numărul din decembrie 1934 are, printre „bătrînii fani", reputaţia celui mai bun număr „niciodată apărut al revistei". Criticul Alva Roger, în studiul său, **A Requiem for Astouding**, apărut la debutul revistei **Analog**, în anul 1964, fundamentează această afirmaţie. Iată sumarul acestui număr fabulos: **The Skylark of Valeron** continuă cu **The Mightiest Machine**, bineînţeles tot sub semnătura lui John W. Campbell, de asemenea o nuvelă cu dimensiuni apreciabile, semnată de Donald Wandrei, **Colossus Eternal**, fiind de fapt continuarea la **Colossus**, despre care am discutat într-unul din episoadele trecute. În sumar mai apărea o povestire lungă de Raymond Z. Gallun, **Old Faithful**, care puţin mai tîrziu avea să fie aleasă de către cititori ca unul din cele mai bune texte SF scrise de acest autor, astăzi uitat pe nedrept.

Texte scurte erau reprezentate de către Stanton A. Coblentz, precum şi Don A. Stuart şi Karl van Campen, două pseudonime ale lui Campbell.

The Mightiest Machine, una din cele două povestiri publicate sub pseudonim, este considerată un adevărat „apogeu" al SF-ului inspirat de Jules Verne, subgen publicat cu predilecţie de Gernsback la începuturile revistelor **Amazing** şi **Wonder Stories**. Decorul este acela al unei space-opera, aşa cum îi plăcea lui Campbell care, de fapt, nu a ascuns niciodată influenţa pe care o resimţise din partea scriitorului Edward Elmer Smith. Dar nu avem de-a face decît cu un decor space - opera, pentru că subiectul este de ştiinţă, sau mai bine zis despre aplicaţii tehnologice ale ştiinţei.

Dacă textul lui Cappbell pare desuet astăzi, nu acelaşi lucru se poate afirma despre nuvela **Old Faithful**, a lui Raymond Z. Gallun. Într-o autobiografie apărută în **Amazing Stories**, din iunie 1942, autorul nu-şi indica data naşterii, precizînd doar că se născuse într-o mică fermă din Wisconsin, care aparţinuse unui inventator, sugerînd astfel că unele materiale şi produse chimice utilizate aici i-au influenţat destinul de scriitor science-fiction. A avut o copilărie liniştită tulburată doar de două evenimente deosebite: prăbuşirea unui copac peste el şi ieşirea prin parbriz în urma unui accident de maşină. Raymond Z. Gallun se prezintă ca un leneş şi un visător: astfel, a urmat două semestre cursurile Universităţii din Wisconsin, doar pentru a intra în atmosfera de alci. Înainte de a deveni scritor, a exercitat diferite meserii, pe care însă nu le nominalizează. Una din primele sale realizări literare: **Terror out of the past** (**Amazing**, martie 1940) a fost scrisă la Paris. Şi-a continuat cariera pînă în anii '60. Dar să revenim la **Old Faithful**, care începe astfel: „Dacă N 774 ar fi fost o fiinţă omenească, ar fi putut să fie furios sau să plîngă. Avea suficiente motive pentru a secomporta astfel. Dar N 774 nu era o fiinţă omenească. Fragila sa siluetă nu avea nici o asemănare cu cea a unui om. Nu putea să zîmbească, nici să plîngă şi cele cîteva emoţii care îi traversau sufletul sever, rece şi distant rămîneau ascunse chiar şi pentru cei din rasa lui.

N 774 este un savant marţian care, de mai mult de douăzeci de ani încearcă să intre în comunicaţie cu a treia planetă a sistemului solar, adică cu Pămîntul. Consiliul de guvernanţi ai planetei Marte consideră aceste încercări inutile şi i-au ordonat să se sinucidă. Dar N 774 proiectînd raze de lumină asupra Pămîntului, reuşeşte să atragă atenţia unui Pămîntean şi să intre în legătură cu el. Din nefericire, dificilele probleme de comunicaţie şi de înţelegere între cele două lumi diferite, fac ca cei doi să reuşească să schimbe doar cîteva idei simple. Atunci cînd ordinul de sinucidere îi parvine, decide să calce pentru prima oară decizia marţiană şi să nu se supună acesteia. Profită de trecerea unei comete prin apropierea planetei Marte, pentru a pleca la bordul unei mici nave care se „agaţă" de coada cometei care avea să o poarte spre Pămînt. Înainte el trimite un ultim mesaj: „Sosește Cometa-Sosește Cometa". Pe Pămînt, Pr. Waters, descifrează mesajul corespondentului spaţial cel pe care îl denumise Old Faithful, şi cu care conversa de doisprezece ani. Dar profesorul şi asistenţii săi sînt oameni de bine, aşa că nu puteau să-l aştepte pe Marţian decît cu revolverul în mînă, bănuindu-l pe acesta de intenţii de cuceritor. N 774 asolizează violent pe Pămînt, accident care îi produce moartea, o moarte fericită în braţele prietenului său. O foarte frumoasă scriere SF, care nu este deloc un poncif a la H. G. Wells, în care extratreştrii atacă Pămîntul. Cum spuneam, Ray Gallun îşi continuă activitatea pînă în anii '60 iar după o întrerupere de aproape 14 ani, revine, în anul 1974, cu romanul **The Eden cycle**.

Numărul din decembrie 1934 este considerat de specialişti ca cel mai reuşit al revistei, cu toate că nu a fost publicat. Afirmaţia este susţinută şi de coperta atrăgătoare desenată de către Howard V. Brown. Indiferent dacă a fost sau nu cel mai reuşit număr al revistei, anul 1935 a fost un an de excepţie pentru genul science-fiction. Aceasta s-a datorat în mare măsură lui Orlin Tremaine, care prin selecţiile făcute de el pentru paginile revistei **Astouding Stories**, a făcut ca SF-ul să iasă din umbra marilor înaintaşi şi să-i ofere o altă orientare.

În continuare cîteva din cele mai importante apariţii, între anii 1935 şi 1938.

În numărul din aprilie şi mai 1935, al revistei **Astouding** apăreau cele două părţi ale nuvelei **The Einstein Express**, de J. George Frederik. Acest autor era foarte popular în revistele non-SF şi scria destul de rar science-fiction. De data este vorba de o nuvelă super-ştiinţifică, în sensul campbellian al cuvîntului. Personajul principal: Arthur Woodlock şi partenerul său Gregory Slocum au inventat un aparat care le permite să disocieze orice materie, inertă sau vie şi să o transforme în particule de lumină. O matrice permitea refacerea ulterioară a structurii iniţiale a obiectului sau fiinţei, care puteau călători în spaţiu cu viteza luminii. Un cîine, botezat Dog Star, face nu mai puţin de o duzină de asemenea călătorii fantastice, unul din inventatori declarînd: „Aceasta înseamnă un triumf asupra timpului şi a materiei. Noi am creat expresul Einstein spre Eternitate!" Dar alţi savanţi consideră experienţa periculoasă şi o campanie de presă cere oprirea experienţelor lui Woodlock şi Slocum. În plus, un rău, pe nume Ackerman (fără nici o legătură cu Forest Ackerman, sau cine ştie...) încearcă să o seducă pe logodnica lui Arthur Woodlock, Amelia Carr. Cei doi inventatori şi tînăra hotărăsc să dovedească exactitatea invenţiei şi pornesc ei înşăşi cu expresul Einstein, fiind dezintegraţi de unul din asistenţii laboratorului. Aici se opreşte acţiunea primului episod, apărut în numărul din aprilie, despre al doilea episod... în episodul nostru următor.

- va urma -

Traducere -
Nicolae C. ARITON

PREMIILE HUGO

Devin cunoscute, puţin după prima premiere de acest gen, în 1953. Denumirea vine de la Hugo Gemsback - autor, publicist şi editor, considerat părintele sf-ului modern.

Începînd cu 1955, premiile Hugo se acordă anual, cîştigătorii fiind stabiliţi prin vot popular.

Pentru că, în fiecare an, premiile sînt acordate de grupuri diferite (comitetul ce se ocupă cu organizarea Convenţiei Mondiale Anuale SF), regulile şi categoriile literare premiate variază de la an la an, uneori radical. In ultima vreme situaţia pare stabilizată.

Premiile Hugo se acordă atît amatorilor , cît şi scriitorilor profesionişti. Trofeul Hugo este un vas în miniatură, din rocă, dar atît desenul cît şi materialul variază de la an la an.

HUGO NOMINATIONS 1994

Roman - MOVING MARS -Greg Bear, GLORY SEASON -David Brin, VIRTUAL LIGHT-William gibson, BEGGARS IN SPAIN -Nancy Kress, GREEN MARS -Kim Stanley Robinson.

Nuvelă - THE NIGHT WE BURIED ROAD DOG -Jack Cady (F&SF), MEFISTO IN ONYX -Harlan Ellison (Omni), AN AMERICAN CHILDHOOD - Pat Murphy (IASFM), INTO THE MIRANDA RIFT -G. David Nordley(Analog), DOWN IN THE BOTTOMLANDS -Harry Turtledove(Analog), WALL, STONE, CRAFT -Walter Jon Williams(F&SF)

Nuveletă - THE SHADOW KNOWS - Terry Bisson(IASFM), THE FRANCHISE - John Kessel(IASFM), DANCING ON AIR - Nancy Kress, DEPP EDDY -Bruce Sterling(IASFM).

Povestire - ENNGLAND UNDERWAY - Terry Bisson(OMNI), THE GOOD PUP- Bridget McKenna(F&SF), MWALIMU IN THE SQUARED CIRCLE- Mike Resnick(IASFM), THE STORY SO FAR- Martha Soukup(Full Spectrum 4), DEATH ON THE NILE- Connie Willis(IASFM)

Premiile Nebula

Cîştigătorii premiilor Nebula sînt aleşi din membrii scriitorilor de sf din SUA(SFWA), din rîndul acestora. Pe parcursul anului, membrii asociaţiei evidenţiază cele mai bune povestiri şi romane sf publicate. La sfîrşitul anului se nominalizează lucrările pentru finală şi apoi sînt votaţi cîştigătorii.

Trofeul Nebula este înmînat la banchetul anual al premiilor Nebula, care se ţine simultan, în fiecare primăvară la New York, New Orlens şi pe Coasta de Vest.

SFWA a fost organizată în 1965. Primul premiu a fost decernat în primăvara anului 1966 pentru lucrările publicate în 1965.

Trofeul Nebula a fost desenat de Judith Ann Laurence (Doamna James Blish) după o schiţă de Kate Wilhem (Dna Damon Knight). Fiecare trofeu este o creaţie individuală constînd dintr-un bloc paralelipipedic (cu baza un pătrat cu latura de 4 ţoli, iar înălţimea paralelipipedului de 9 ţoli) în care sînt introduse: o rocă de tip cristalin, pe care este fixată o spirală nebuloasă făcută dintr-un material strălucitor.

Categoriile cărora li se acordă premiul Nebula sînt neschimbate pînă în prezent.

Nebula 1994

Roman - RED MARS- K S Robinson

Nuvelă - THE NIGHT WE BURIED ROAD DOG - Jack Cady

Nuveletă - GEORGIA ON MY MIND- Charles Sheffield

Povestire - GRAVES- Joe Haldeman

NICOLAE C. ARITON

VideoManiA

COPIII PORUMBULUI

Titlul original: "Children of the corn", după o povestire scurtă a lui Stephen King

Scenariul:GEORGE GOLDSMITH
Regia: FRITZ KIERSCH
Cu: PETER HORTON, LINDA HAMILTON, R.G.ARMSTRONG

N-am avut ocazia să citesc povestirea care a stat la baza scenariului, deci nu pot face prea multe speculaţii. Nu-mi pot rezerva decît dreptul să interpretez ceea ce am văzut.

Acţiunea se derulează în orăşelul Gatlin, statul Nebraska, o localitate înconjurată de sute de hectare cu plantaţii de porumb. O pereche de tineri ajunge întîmplător acolo şi (pentru că hazardul îşi bătea joc de ei, sau indicatoarele rutiere erau puse aiurea) nu mai reuşesc să părăsească locul.

Acest oraş, care bineînţeles are un "ceva" în el, fusese, cu trei ani în urmă, teatrul unor masacre (cu arme albe) de dimensiuni înspăimîntătoare. Cîte ceva din acea secţiune temporală, veţi avea ocazia să vedeţi la început. Autori: copiii. Victime: părinţi, bătrîni, fraţi, etc., tot ce depăşea, să spunem, douăzeci de ani.

Inclini să crezi că acea nebunie colectivă este o supapă care a explodat sub presiunea unor legi drastice impuse de o sectă (?) cu membri schizofrenici şi crucifixuri din foi şi boabe de porumb. Crezi: "este o dorinţă imprimată de un copil (lider) cu trăsături bătrînicioase, un demagog care urlă ameninţător, manipulîndu-i pe ceilalţi, căutînd să le întreţină angoasa". Dar nu este chiar aşa. Sîmburele este mult mai înfricoşător. Este chiar mai înfricoşător decît înfricoşătorul.

Filmul nu excelează în efecte speciale deosebite şi nici acţiunea nu este prea gîtuită.

Interpreţii principali fac un joc prea teatral.

Sfîrşitul este mai spectaculos. De aceea nici nu-l voi dezvălui. Descoperiţi-l singuri. Merită.

DON SIMON

CINE NEWS

Paramount şi David Carson, producătorul episodului pilot STAR TREK: DEEP SPACE NINE vor realiza împreună STAR TREK: GENERATIONS. Pentru aceasta au apelat la serviciile lui William Shatner/ James T. Kirk şi Patrik Stewart/ Jean-Luc Picart respectiv vechiul şi noul comandant al navei Enterprise, care îşi unesc forţele pentru a lupta împotriva tiranului Soren, interpretat de Malcom McDowell, care printre alte intenţii lipsite de etică, doreşte să treacă universul prin foc şi sînge. Leonard Nimoy, alias Spock, din seria clasică a serialului, nu apare în film datorită „divergenţelor artistice cu producătorii".

***

Un alt actor din STAR TREK, seria clasică, James Doohan (Scooty), scos la pensie cu echipaj şi navă, revine într-un film de seria B,THROUGH DEAD EYES, realizat de Robert Brody, cu o bandă neagră peste ochiul stîng. James Doohan îl interpretează pe Barney Fredericks, un detectiv retras misterios din poliţie. Pînă la urmă, prietenul nostru se dovedeşte a fi un ucigaş psihopat.

***

Şi în sfîrşit o veste bună pentru SF-işti: Ciccolina a fost recuperată definitiv pentru societate. După ce a renunţat mai întîi la filmele porno, care de fapt au şi făcut-o celebră, de cîţiva ani a renunţat şi la politică, branşă în care avea şi funcţia de parlamentar (la italieni,nu la noi) pentru a se dedica trup şi suflet filmului SF. Alături de Ned Beatty şi Michaee St. Gerrard, „la madona di spaghetti porno" (cum este supranumită) apare în filmul REPLIKATOR, realizat de Philip Jakson. Acţiunea se derulează într-un viitor foarte tehnologic, controlat de către trusturile industriale care utilizează realitate virtuală pantru a stăpîni „masele largi muncitoreşti, ţăranii şi intelectualii".Asuprirea oamenilor încetează atunci cînd ZYKLOR CORPORATION, posesoarea unei tehnologii minunate de a multiplica oameni, transformîndu-i în sclavi, dă cîteva rateuri şi scoate pe „piaţa occidentală" cîteva rebuturi monstruoase, care se „dedau" la violenţe şi la Ciccolina.

***

Robert Heinlein a intrat definitiv în zona de interes a cineaştilor. În timp ce la STARSHIP TROOPER se lucrează intens, un alt roman al său, PUPPET MASTERS va fi ecranizat de către casa de filme HOLLYOOD PICTURES, o filială a studiourilor DISNEY. În rolurile principale Keith David, Donald Sutherland şi Marshall Bell. În spatele aparatului de filmat, un debutant: Stewart Orme.

NICOLAE C. ARITON

Mihai SAMOILĂ

Aşa cum ne-am obişnuit an de an, Tabăra Atlantykron înseamnă şi o trambulină a noilor talente. Anul acesta a însemnat şi confirmarea unuia dintre cei mai noi membri ai redacţiei JSF (devenit, deja - după cum veţi putea remarca în pagina 16 - o

personalitate a fondomului). Profităm de acest prilej pentru a-i dedica un mini-medalion în aşteptarea zilei cînd va merita un număr special.

Născut la 12.08.1968 în Bacău. După 18 ani a terminat liceul şi abia în 1990 a intrat la Universitatea de Medicină şi Farmacie Iaşi, profilul Stomatologie. De intrat - a intrat, de ieşit - abia anul următor. De doi ani este căsătorit cu Lili, de care nu se desparte niciodată. Copii - nţ.

În 1985 intră în cenaclul "Clepsidra" - Bacău şi ia premiul III la concursul de traduceri la Zilele cenaclului Clepsidra din primul foc. Activează în cenaclu pînă în '89, apoi întrerupe relaţia cu fandomul timp de patru ani, timp în care-şi face armata (în vremea aglomeraţiei decembriste) şi apare alături de Alexandru Ungureanu în "Artele marţiale moderne şi alte povestiri" (1990).

În vara lui '91 este redactor la ziarul "Pur şi simplu" - Bacău şi la suplimentul "Dracula", lansîndu-se şi ca scriitor de horror ("Zona Rece").

Din 1994 intră în grupul "Super Nova" - Iaşi, alături de Michael Haulică şi se lansează din nou în traduceri. În timpul ultimelor şase luni apare cu diverse materiale în "Super Nova" şi "Jurnalul SF".

În Tabăra de creaţie "Atlantykron" concurează la trei secţiuni cîştigînd două premii (al treilea concurs, cel de short-short-short story, nu s-a mai ţinut din lipsa altor concurenţi).

Începînd cu 15.07.1994 face parte din cenaclul "Sigma" - Piatra Neamţ, iar din 13.07.1994 este membru al Asociaţiei creatorilor şi fanilor "Quo Vadis ?" - Ploieşti.

În luna octombrie urmează să apară la editura Pygmalion romanul "Cîntec de lebădă" de Kate Wilhelm, iar în decembrie "Halta" de Clifford Simak, ambele în traducerea lui.

Premiul I la concursul de short-short story

CERŞETOR DE NEMURIRE

În sinea lui, nu considerase niciodată Bulevardul Cinci drept un vad prea bun, în ciuda faptului că se găsea aproape de centrul comercial. Cunoscuţilor le arăta cioturile picioarelor aranjate într-o clinică ilegală şi mormăia cu amărăciune:

-. Sărăcie cumplită, fraţilor, în sectorul meu...

Pe ciotul piciorului stîng îi lucea argintiu contorul de credite, mască metalică încleştată în carnea îndurerată. Sub capacul rece cu zîmbetul îngheţat al fantei pentru cartelă mustesc muşchii înnodaţi pe osul secţionat expert. Contorul nu e decît o capcană, un pretext, o îmbiere pentru miloşii cu conturi grase şi cu credite în buzunarul de la piept. Cîte unul, rar, se mai oprea înaintea siluetei mutilate şi înfigea dreptunghiul de plastic în rana mereu vie de dincolo de fantă, convins că nu se supunea decît unui ritual banal de transfer bancar.

După o clipă însă, miluitorul sărea speriat înapoi, holbîndu-se confuz la cartela mînjită de sînge, fără să simtă efluviile vitale care se scurgeau printre credite, prin degete, prin braţ, spre inimă, dăruindu-i nemurirea.

El îl privea cu un zîmbet chinuit, îi urmărea pasul nesigur îndepărtîndu-se şi se aşeza mai bine, cu ciotul de pe partea inimii întins îmbietor spre altă victimă a eternităţii.

Mihai SAMOILĂ

Menţiune la a III-a ediţie a concursului de short-short-short story

ECOLOGIE

Ani de zile luase apărarea naturii, strigase acuzator şi profetic de la înălţimea tribunelor, dar asta nu-l mai mulţumea. I se părea că vorbeşte în gol, că ar trebui să facă ceva mai mult, să dea un exemplu personal.

Renunţă întîi să mai rănească aerul cu monoxidul Mercedesului pe care-l conducea de 20 de ani. Apoi părăsi fumatul, vodka şi cuvintele obscene. Într-o dimineaţă aruncă săpunul, detergentul şi pasta de dinţi, otrăvuri cu spume albe de turbare. Privi cu scîrbă la alimentele semipreparate din frigider, trînti cu zgomot uşa grea şi smulse cablul din priză. Sforăitul cutiei albe încetă brusc.

Zîmbind larg, ieşi din casă pe vîrfuri, temîndu-se parcă să nu lovească pereţii cu valuri sonore. Ajuns în stradă, călcă în picioare asfaltul, cu ură, zdrobindu-l, sufocîndu-l, umilindu-l. Se îndepărtă cu paşi mari, lăsînd în urmă păianjenul de beton cenuşiu lenevind în pînza lui tremurătoare de fum.

După o zi şi o noapte de mers intră în pădure. Aici, în sfîrşit, avea să-şi găsească liniştea, să se topească în natura pe care o apărase atîta vreme doar cu vorbe. Rămase nemişcat, în picioare, sprijinit de un trunchi, încercînd să nu zdrobească sub tălpi firele de iarbă.

Nici un moment nu se gîndi la oboseală, la gîzele care i se plimbau pe trup, la foamea şi setea care ar fi trebuit să-l chinuie. Lumina soarelui şi vîntul îl mîngîiau, îl hrăneau, iar iarba şi frunzele îi foşneau cuvinte de dragoste. Cu timpul, carnea i se strînse pe oase, pielea i se încreţi şi i se îngroşă, se închise la culoare, printr-un ciudat mimetism cu scoarţa trunchiului frate. Frunzele moarte îi îmbrăţişară gleznele şi undeva, sub acest covor brun, din tuberculii degetelor se întinseră rădăcini cornoase, strecurîndu-se printre pietre, împletindu-se cu alte rădăcini.

Golit de gînduri, plutind în neantul extazului, nu observă zăpada care-l acoperi, nici soarele care îl eliberă, mult mai tîrziu, din carcasa albă. Apa şiroi peste umflăturile coatelor şi genunchilor, pielea îi crăpă încet şi se retrase, ca o apă rigidă, din calea insulelor verzi de dedesubt.

Înmugurea.

Dean R. Koontz

Mînza

Părul auriu închis îi cădea peste sîni ca untul topit, aruncînd sclipiri mărunte, reflectînd lumina de ambră din tavan, dezgolind, din cînd în cînd, în fluturarea sa, adevăratele minuni pe care ar fi trebuit să le acopere. Ieşi din baie întinzîndu-şi rujul cu buzele şi spuse:

– Ce s-a întîmplat?

M-am întins pe canapea cu faţa în jos, cu jumătate de faţă îngropată în pernă, gol pînă la brîu, arătînd spre vasul de pe podea.

– Te rog Lynda, aşează-mi-l pe Icky.

Se apropie cu paşi de dansatoare, ca o frunză purtată prin încăperea graviplanului de un curent inconsistent, o minunăţie de linii curbe şi frînte, de rotunjimi şi adîncituri. Se aşeză pe marginea canapelei, cu păru-i unduitor încercînd să-i acopere comorile şi reuşind doar în parte, şi băgă mîinile în vasul cu gura largă, ridicîndu-l pe Icky şi ţinîndu-l ca pe o piftie sau ca pe o bucată de ficat crud.

– Cu grijă, am spus eu.

– Tu să taci acum. Icky şi cu mine ştim ce avem de făcut.

– Acelaşi lucru ...

– Sss ...

Îmi aşeză lipitoarea pe spate, chiar între umeri, apăsînd-o cu blîndeţe pentru ca stratul adeziv să facă priză bună. Apoi ridică partea din faţă şi îi plie dedesupt lamboul senzorial, încît partea poroasă să ia contact cu pielea mea, scutindu-l pe Icky să facă singur treaba asta, cu o mulţime de zvîrcoliri şi scurmături umede şi neplăcute. Eram obişnuit cu Icky şi nu mă deranja prea mult cînd începea să mi se foiască pe piele. Dar Lynda insista să-l aranjeze ea şi să-l lipească bine. Spunea că are experienţă. Cu toate astea, încă mai aveam emoţii pentru Icky.

– Totul e la locul lui, spuse ea, declarînd ritualul terminat.

Am simţit filamentele de fineţea firului de păr sondînd prin carne, şerpuind nedureros prin ţeastă şi atingîndu-mi uşor creierul acolo unde trebuia. Icky era cu mine. Icky era în mine. O stare deosebită de confort mă cuprinse, infiltrîndu-se în tot corpul. Muşchii se tonifiară şi simţurile mi se ascuţiră, aşa cum se întîmpla de fiecare dată după contact. Mîinile mi se întinseră după chitară, să o prindă, să-i atingă corzile, să smulgă acorduri din cutia plată de lemn, să cînte ultimile piese, pentru ca Icky să le poată trăi.

– Aterizăm într-un sfert de oră, anunţă Lynda, trăgîndu-mi o palmă peste fund. Mai bine te-ai îmbrăca. Se ridică şi se întoarse la baie, unduindu-şi trupul zvelt la fiecare pas.

– Dacă ar mai fi fost timp, am început eu.

– Dar nu este, spuse ea clipind, grăbeşte-te.

□□□

Am ajuns acasă. Lynda stătea lîngă mine, ţinîndu-mi mîna în mîna ei, împletindu-şi degetele micuţe cu ale mele, iar Icky stătea pe umărul meu, ascunzîndu-se sub costumul negru de piele. Nu, nu ascunzîndu-se cu adevărat, pentru că trupul său moale îmi rotunjea spatele acolo unde trebuia să fie scobit, îngroşîndu-mi ceafa acolo unde ar fi trebuit să fie dreaptă şi subţire. Lynda mă liniştea bătîndu-mă pe braţ, clipind, şoptindu-mi lucruri care ştia că-mi fac plăcere, despre cît de bun muzician eram, despre cum mă iubea toată lumea, despre ce ar face cu mine dacă am fi singuri şi nu ar trebui să ne grăbim. Era teribilă. Încrederea din ochii ei mă îmbărbăta. Iubirea din ei mă calmă. Icky (al cărui nume adevărat nu putea fi pronunţat în afara sistemului său solar) mă liniştea, prin filamentele sale, cu vorbe fără cuvinte pe care mi le spunea în minte. Îmi proiecta imagini care să mă calmeze, să mă pregătească pentru ce urma să fie.

Lynda, în ultima clipă intimă a noastră, îmi strînse mîna din nou.

Icky îmi ridica din nou moralul, atingîndu-mă cu fişii de protoplasmă.

Şi uşile se deschiseră înaintea noastră ca obloanele unei ferestre. Dincolo se întindea aeroportul.

Şi lumea ...

Erau acolo pe puţin opt mii, poate chiar zece mii. Se foiau în toate direcţiile, oameni de toate vîrstele – majoritatea însă tineri – făcînd cu mîna, ridicînd pancarte pe care scria: TE IUBIM, LEONARD CHRIS şi BINE AI VENIT ACASĂ LEO!, ovaţionînd, ovaţionînd, ovaţionînd

Lucian Dănilă - Mileniul III (Tulcea)

Menţiune grafică

Trecuseră nouă ani, timp în care urcasem treptele obscurităţii pentru a deveni cel mai celebru muzician al galaxiei, cunoscut nu numai de rasa care se autointitula Omenire, ci şi de cele Şapte Rase, înţeles cel mai bine de mine şi Icky, dar ascultat de toţi. Era totuşi ceva extraordinar ca un oraş de ţărm, de mărimea Harrisburgului din Pennsylvania, să poată strînge o asemenea mulţime pentru a mă întîmpina. Cred că atunci am început să tremur.

Gărzile au ridicat platforma, ne-au înconjurat şi am coborît spre limuzina care ne aştepta jos. Nu era un gravcar, era un adevărat Ford de muzeu, să fiu al naibii, cu roţi, cu toate alea. Am fost poftiţi pe bancheta din spate, iar doi motocicliştii au tras în faţă, cu motocicletele adevărate.

– Nu-i rău, nu-i aşa?, întrebă Lynda.

Icky întrebă ceva asemănător, fără cuvinte.

Mulţimea nu vroia să ne lase să trecem uşor. Se înghesuiau, nerăbdători să atingă geamul prin care mă puteau vedea. Îmi ţipau numele.

– Majoritatea fete, remarcă Lynda.

– Geloasă?

– Nu. Ele nu te vor pe tine. Cel puţin nu în întregime. Vor doar o bucăţică pe care să o ducă acasă ca amintire.

După ce am depăşit mulţimea, ne-am grăbit către hotel, cu sirenele motocicliştilor în funcţiune. Am băgat mîna în buzunarul de la haină şi am scos, încă o dată, scrisoarea tatălui meu. Era bolită de atîta citit, dar trebuia să o mai văd, să mă conving că am interpretat-o corect. Într-adevăr, citisem bine:

„Fiule, spunea rugător, fiule, nu încerca să-L aduci cu tine. Vino singur şi vei fi bine primit, foarte bine primit. Dar dacă aduci şi blestematul acela de vierme, dacă aduci şi acel despot care te călăreşte ca un diavol, care-ţi perverteşte trupul şi otrăveşte tot ce înseamnă om în tine, atunci stai dracului cît mai departe. Dacă îl aduci cu tine, atunci stai undeva, într-un hotel blestemat. Dar nu acasă. Şi dacă îl aduci cu tine, dacă insişti să-L cari după tine, atunci nu vreau să te văd. Nu vreau să-mi amintesc ce a făcut din tine."

Dar bineînţeles că a trebuit să-l aduc pe Icky. Acum mă întorceam triumfător, dar mi se interzicea să intru în propria mea casă, locul copilăriei mele, în grădina pe care am imortalizat-o în *„Flori de copil"*. Am strîns din dinţi, scrîşnind, încercînd să-mi întorc furia din hăurile în care o lăsasem de cînd citisem ultima oară scrisoarea. Furia pe care mi-o pricinuia tata, numindu-l în fel şi chip pe Icky, îmi dădea forţe. Dar asta trecuse acum. Îmi era imposibil să mă înfurii în faţa prostiei ordinare şi brutale. Rămăseseră doar mila şi dezgustul şi niciuna nu-mi putea susţine mînia. Mi-am înghiţit lacrimile citind din nou ultimul rînd din scrisoare, jurînd că nu voi mai plînge din cauza prostiei tatălui meu.

Lynda îmi atinse mîna.

Icky îmi atinse gîndurile şi m-am mai liniştit puţin ...

Odată ajunşi în oraş, şoferul păcălii mulţimea de la hotel, conducînd limuzina pe o stradă lăturalnică, apoi printr-o alee, lăsîndu-ne în faţa unei intrări de serviciu. Doar cinci-şase adoratori ne aşteptau acolo, poliţia fi alungă cu jeturi de substanţe chimice şi ne grăbi să trecem spre un loc mai sigur.

Am intrat într-o cameră plină de ambalaje şi gunoaie. Cîteva tomberoane erau înşiruite lîngă peretele din stînga, emanînd o duhoare prestilenţială de putreziciune. Directorul hotelului ne aştepta acolo, stînd departe de containerele urît mirositoare. Purta un costum negru (nu din piele), iar carnaţia albă i se răsfrîngea peste rever. Avea un zîmbet mare cît un felinar şi tot atît de fals. Se apropie de noi, luă mîna Lyndei şi o strînse uşor. Îi dădu drumul şi o strînse politicos pe a mea. Ştiam cu cîtă scîrbă atingea mîna unui simbiont om-moluscă, dar luă o mină încîntată (amintindu-şi probabil de publicitatea pe care o primea hotelul) şi-şi păstra zîmbetul intact.

– Ce plăcere, domnule Cris. Numele meu este Cavander. Harold.

– Domnule Cavander, am spus eu, destul de politicos, ţinînd seama de ceea ce gîndeam despre el. Putem fi conduşi în camerele noastre, vă rog? Trebuie să mă odihnesc pentru concertul de deseară.

Eram destul de odihnit, dar nu voiam să mai zăbovesc în camera gunoaielor şi în compania tipului. Felul în care îmi privi cocoaşa mă înfioră.

– Păi ... spuse el, brusc încurcat.

– Da, am întrebat eu nerăbdător.

– Ştiţi, Marile Apartamente ...

– Da?

– Ei bine, am încurcat puţin rezervările şi am descoperit abia acum că sunt închiriate pentru două petreceri ...

– Mi-ar conveni şi un apartament

Ioan Neagu - BrAnt (Brașov)

obișnuit, am spus, înțelegînd unde vroia să ajungă. Dacă s-ar fi aflat că un simbiont om-moluscă a locuit în prețioasele lui Mari Apartamente, o mare parte din cei aflați în luna de miere și din „aristocrați" ar fi considerat că nu sînt bune pentru amor sau boiereală. Omul nu făcea decît să-și protejeze afacerile. Totuși îl uram pentru asta.

Păru ușurat și era cît pe ce să arboreze un zîmbet adevărat. Dar reuși să se controleze la timp și reveni la mutra lui de dinainte.

– Atunci, pe aici. Și sper că veți ierta acest neajuns. Nu înțeleg cum de am putut fi atât de neatenți ...

După ce Cavander verifică aducerea bagajelor (un cărucior venea din urmă cu ele și partonul ne ținuse de vorbă pînă la sosirea lui) și se convine că erau destule prosoape, săpun și hîrtie de toaletă, i-am servit un „la revedere" și am trîntit ușa după el.

– Tîrîtura, șuieră Lynda, trîntindu-se într-un fotoliu de piele prea încărcat și aruncându-și pantofii din picioare.

Am deschis cutia chitarei, mi-am luat minunata Trevelox Electro și m-am apucat să-mi agăț amplificatoarele. Puteam să i-o plătesc scîrbosului de Harold Cavander pentru ce-mi făcuse. Puteam sparge urechile tuturor celor care locuiau la acel etaj. Și nu cred că ar fi avut atîta tupeu încît să-mi ceară să mă opresc. I-ar fi fost teamă să nu plec în altă parte. Și cu toate prejudecățile care îl împiedicau să ne servească bine, nu ar fi vrut să se lipsească de toată publicitatea, refuzînd complet să ne servească.

– Ce-ai vrea să cînt? am întrebat-o pe Lynda.

Scormoni cu vîrful degetelor în covorul gros.

– Pe acela care l-ai scris aseară. ***„Bezna de gînd"***.

– Da. Se potrivește, am spus.

Am cîntat cîteva acorduri de probă. Muzica mi se scurgea prin oase, se insinua prin degete și lovea încăperile cu sunete aproape tactile. Am luat-o de la capăt, de data aceasta cu volumul la maxim. Mă simțeam bine. Icky se simțea bine. Se bucura, atingîndu-mi mintea să-mi spună că această ***„Bezna de gînd"*** era un lucru bun. Am cîntat cuvintele așa cum vroiam să le cînt seara pe scena cea mare. Și, pentru o clipă, camera și Lynda au dispărut și m-am trezit pe scenă, stînd pe un podium, în fața a cinci mii de fani dezlănțuiți, cu Icky cocoțat între umeri. Cîntam așa cum nu mai cîntasem niciodată, dar în viziunea mea, oamenii începeau să plece, părăsind sala cînd atacam a doua melodie. Și, în timp ce îi priveam plecînd, am înțeles de ce nu mai vroiau să stea: fiecare dintre cei cinci mii era tatăl meu, fiecare avea figura lui.

❑❑❑

– Aceasta este cabina dumneavoastră, spuse omul, arătînd spre o cămăruță în care singura mobilă era un dulap și o oglindă în picioare. Dar nu de cabină mă îngrijeam eu. Era destul de bună. Mă interesa mai degrabă omul: era un simbiont om-moluscă, cu o cocoașă între umeri, acolo unde se odihnea propriul său Icky.

– De cît timp îl ai? l-am întrebat.

Păru nedumerit pentru o clipă, apoi se lumină și zîmbi.

– Icky? Surîse și mai larg și am putut vedea că pînă și în acel moment se afla într-un fel de comunicare delicată cu partenerul lui de simbioză. A, merg pe trei ani deja.

– Ce ați schimbat între voi? întrebă Lynda.

– Icky este un romantic. Îi place să călătorească. Vrea să vadă și cîte ceva și din lumea asta. Va sta cu mine pînă voi muri, apoi va trece la altcineva, tot timpul căutînd, tot timpul aflînd cîte ceva.

– Și tu? am întrebat.

– La fel. Nu pot ajunge pe planeta natală a lui Icky, în sistemul lui solar. Dar îmi poate da viziuni din fiecare lume pe care a văzut-o, doar atingîndu-mi creierul cu filamentele. Bănuiesc că mă vei crede și pe mine un romantic.

– Ești primul simbiont pe care îl văd de cînd am sosit, i-am spus.

Se încruntă.

– Nu sunt mulți pe aici. Provincialismul orașelor mici. Știi, sîntem în Centura Biblică. Valea Cumberland cea conservatoare. Poate sînt cîteva sute, nu mai mult. Dar în orașe – în orașele mari – trebuie să fie cu mii.

– Unsprezece milioane de simbionți, spuse Lynda. Tocmai am citit undeva.

– Îmi imaginez o zi, spuse omulețul, cînd ... Oh, am uitat, mama dumneavoastră așteaptă să vă vadă. Am lăsat-o la birou. Vreți s-o aduc aici?

Am privit către Lynda.

– Da, am spus. Te rog.

❑❑❑

Mai tîrziu, după ce mama a venit, și-a descărcat sufletul și a plecat, m-am așezat pe scena goală, cu chitara la gît, privind dosul cortinei. Dintr-un moment în altul, această monstruozitate catifelată urma să se dea la o parte, arătîndu-mi publicul și arătîndu-mă lui. Nu trebuia să spun nimic, ci doar să încep cu ***„Flori de copil"***. M-am simțit bine. ***„Flori de copil"*** însemnau ceva, de vreme ce tata s-a mai potolit și, pînă la urmă, a cerut să mă vadă. E drept, mesajul transmis prin mama era concis și rece. Vroia să mă vadă în culise la o oră după spectacol, după ce toată lumea va fi plecat și nimeni nu l-ar fi putut vedea discutînd cu mine. Încă era stăpînit de prejudecăți. Știam că va veni să mă convingă să renunț la Icky și eram pregătit să-l înfrunt. Aveam însă încredere că îl voi cîștiga, cel puțin într-o mică măsură, că-l voi face să-mi tolereze relația de simbioză. Trebuia s-o accepte într-o zi, pentru că eu nu aș fi fost niciodată de acord să o rup.

Apoi cortina se ridică.

Și eram speriat.

Ca întotdeauna.

„Flori de copil" se împleti printre degetele mele truditoare ca niște fire de aur într-un magic război de țesut. Am cîntat o versiune dublă, întinzînd-o pe mai mult de 14 minute. Cînd am terminat eram leoarcă de sudoare, iar publicul aplauda frenetic. Icky îmi atinse mintea și ceva din nervozitate dispăru. Am cîntat mai apoi ***„Bezna de gînd"***, cîntecul meu despre prejudecăți, și am cîntat cu convingere.

❑❑❑

Lynda, Icky și cu mine am așteptat pe scena luminată slab. Publicul plecase. Zgomotul aplauzelor se risipise printre rîndurile de scaune. Ecourile muzicii mele tăcuseră. Îl așteptam pe tata.

A venit însoțit de prieteni.

Înainta prin aleea principală dintre scaune, un om bine făcut, proaspăt bărbierit și îmbrăcat într-un costum gri. În urma lui veneau doi tipi care-i părea prieteni. Asta era un fel de consolare. Nu urma o discuție pe de-a-ntregul confidențială. Nu îi era atât de rușine încît să ascundă complet întîlnirea noastră de ochii altora. Am rămas pe podium, cu Lynda alături de mine pe un scaun, așteptîndu-l să urce pe scenă.

Au urcat și s-au oprit în avanscenă, în fața stîlpului din dreapta, cei doi rămânând în spatele tatălui meu.

– Len, spuse el, clătinându-și capul cu păr sur. Își ținea mîinile în jos, țeapăn și încurcat.

Răspunse Lynda mai întâi.

– Bună, tată.

I-am urmat exemplul. Mai simțeam încă milă pentru el.

– A fost un spectacol frumos, spuse tata stîngaci.

– Îmi pare bine că ai venit să-l vezi.

Unul dintre bărbați traversă scena și se sprijini de stîlpul din stânga al avanscenei. Walter Chris se îndreptă spre mine, o versiune mai vîrstnică a mea. Prietenii lui rămaseră de o parte și de alta a scenei, ca niște gărzi de corp.

– De ce Len? întrebă el simplu, desfăcîndu-și palmele cu gestul cu care eram atât de obișnuit. Pe vremuri, în copilărie, la fiecare poznă de-a mea își desfăcea mâinile a mirare exact așa, își ridica umerii exact așa.

– De ce, ce? l-am întrebat. Tremuram. Vroiam să-l fac să-l înțeleagă pe Icky, dar eram hotărât să-l las pe el să deschidă subiectul.

– De ce L-ai adus? Te-am rugat să nu-L aduci.

– A trebuit, tată.

– Dar de ce?

– O moluscă, i-am explicat răbdător, are nevoie de o gazdă. Dacă o înlături, moare pînă a doua zi. De obicei nu-l părăsesc pe Icky mai mult de douăsprezece ore. A trebuit să-l aduc.

– Ai tot ce-ţi trebuie. Bani, faimă. De ce a trebuit să ne umileşti, pe mama şi pe mine, cu EL? N-a fost drept, Len. N-a fost drept să ne umileşti în felul ăsta.

Se apropia, cu privirea încărcată cu ceva mai mult decît îngrijorare paternă, cu faţa schimonosită într-un rînjet. Cei doi amici ai lui se apropiară, şi ei, dinspre stîlpii de avanşcenă.

– Ce înseamnă asta? am întrebat, coborînd de pe podium.

– Avem un mic grup ... începu tatăl meu.

– Ce fel de grup? Lynda se ridică şi ea de pe scaun.

– Unul căruia nu-i place ce se întîmplă cu toţi simbionţii ăştia, cu mînuitorii lor cu tot.

– Nu sînt mîntuitori! am protestat. Mi s-a părut că strig într-un hău atît de adînc, încît nici măcar ecoul nu se mai întorcea. Ei iau, într-adevăr. Dar dau şi ei ceva!

– Este semnul unui caracter slab, spuse unul din bărbaţi. Doar cei slabi au nevoie să se încîrlige cu un vierme nepămîntean, aşa cum porţi tu.

– Tată, stai la o parte, spuse Lynda.

– Tu nu te băga, dulceaţo.

M-am retras către spatele scenei, către cutiile de canava colorate şi strălucitoare, care făcuseră decorul spectacolului. Se apropiau din trei părţi, fiecare cu o anume doză de hotărâre, care le preschimba figura într-o mască mortuară.

– Ce aveţi de gînd să faceţi? am întrebat, retrăgîndu-mă spre decor.

– Să te ajută, spuse Walter Chris.

Degetele mele găsiră, în stînga, marginile unei cutii albastre lucitoare. M-am aplecat, am smucit-o şi am rostogolit-o către stînga. Unul din tipi încasă lovitura şi se trezi tîrît către uşă. Însă ceilalţi doi au sărit pe mine. Am auzit-o pe Lynda ţipînd. Dar ţipetele nu-i opreau. Walter Chris dezlănţuise o adevărată cruciadă pentru a-şi recăpăta fiul, pentru a lua ceva ce-i fusese luat; nu avea de gînd să se oprească pînă ce nu-l vedea mort pe Icky.

Am ridicat genunchiul şi l-am lovit pe celălalt în vintre. Acesta se rostogoli gemînd.

Am strigat către tata.

Dar nu mai avea urechi să audă.

M-a lovit cu pumnul lui mare peste faţă. Pentru o clipă, totul se învîrteji. Am reuşit s-o văd pe Lynda părăsind scena, fugind după ajutoare, însă agitîndu-se sălbatic şi inutil în sus şi-n jos. O negură încerca să mă cuprindă, dar am gonit-o. Trebuia să lupt cu ea. Leşinul meu ar fi însemnat sfîrşitul lui Icky şi, deci, sfîrşitul norocului meu.

Am încercat să-l lovesc şi pe el cu genunchiul în vintre, dar mai văzuse asta o dată. Îmi blocă lovitura şi mă pocni din nou.

Am lovit cu pumnul, dar acesta i se opri moale în coastă. Era mai mare decât mine şi încă nu se ramolise.

Individul pe care îl lovisem cu genunchiul se ridică şi veni în ajutorul bătrînului, înţepenindu-mi umerii cu genunchii, în timp ce tata îşi continua treaba. Faţa îmi asuda şi-mi singera, iar o vînătaie îmi închisese deja un ochi. Cu fiecare lovitură primită, forţele mi se scurgeau. M-am zbătut, încercînd să mă eliberez. Nu am reuşit. Icky era neliniştit, dar încerca să-mi potolească panica, să mă lase să acţionez raţional. Mai puteam doar spera ca Lynda să se întoarcă la timp cu ajutoare.

Dar nu reuşi.

Cînd au terminat cu pedeapsa pe care credeau că o meritam, m-au rostogolit, m-au ţintuit pe burtă şi mi-au sfîşiat haina şi cămaşa pînă cînd l-au descoperit pe Icky.

Am ţipat.

Dar nu era nimeni să mă audă.

M-am zbătut şi am lovit.

Însă eu eram slăbit iar ei erau doi.

Şi-au înfipt degetele sub unflătura cămoasă a moluştei. Icky îşi retrase iute filamentele pentru ca, atunci cînd îl vor smulge, creierul meu să nu fie atins. Apoi l-au desprins. Încă mai ţipam. Răguşisem. M-am răsucit şi l-am prins pe tata de gleznе. Dar el îl ridicase deja pe Icky deasupra capului. A

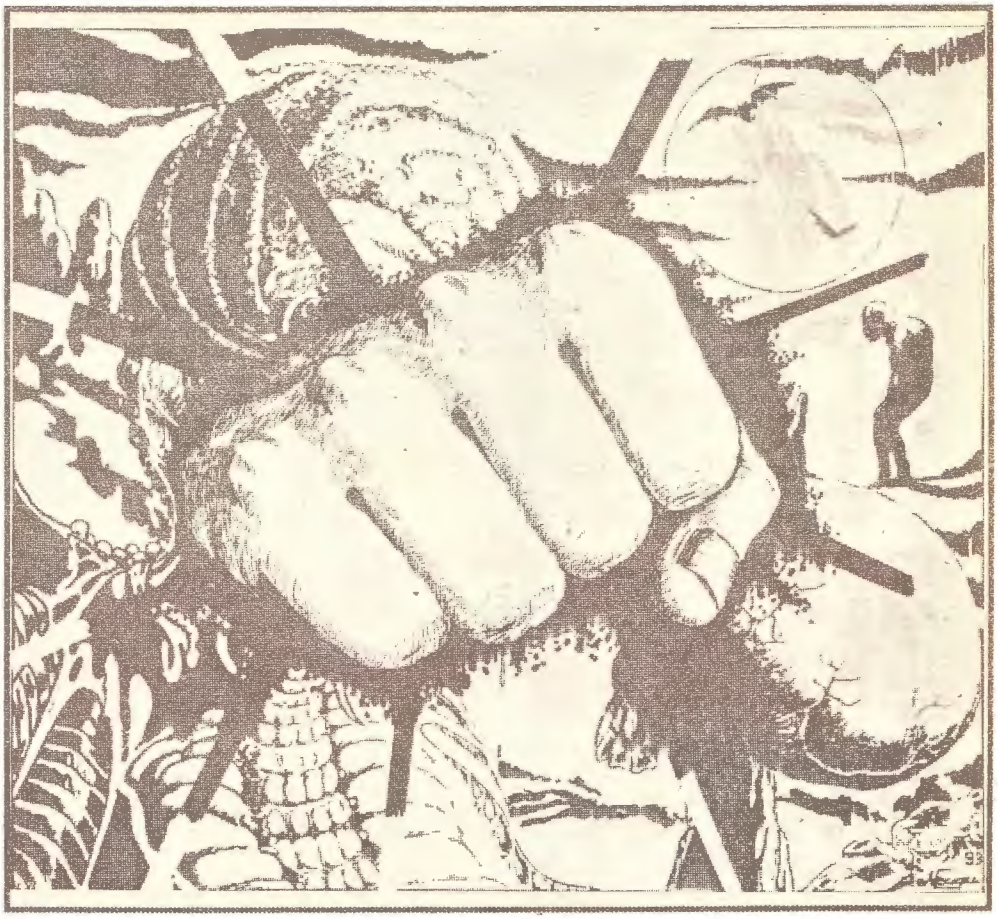

aruncat molusca pe podea. Icky se lovi cu un plescăit bolnav şi se zbătu neajutorat. Celălalt îl smulse înainte ca eu să-l pot apuca şi în repezi din nou. Şi din nou. Apoi tata o mai făcu o dată. L-au trîntit, pr rînd de prea multe ori. Icky era mutilat şi nu mai mişca deloc.

Plîngeam. Vedeam scena ca printr-o fereastră udată de ploaie. Au vrut să mă ajute să mă ridic, dar i-am împins, slăbit, şi i-am îndepărtat. M-am ridicat, clătinîndu-mă, şi am simţit scena dansîndu-mi sub picioare. Îmi amintesc că tata zîmbea.

– Acm tu ... începu el să spună.

Cel de-al treilea reuşi, în sfîrşit, să se descîlcească din canavaua albastră.

– Pui de căţea nenorociţi! am izbucnit eu. Cuvintele, ca un jet de aburi sub presiune, mi-au şuierat printre dinţii strînşi, răzbătînd doar ura şi amărăciunea.

– Te rog Len, las-o mai moale.

Dar nu mă mai puteam opri. Orice prostie pe care o puteam gîndi, orice cuvînt obscen auzit vreodată, venea într-un torent de furie.

– Stai un pic, spuse tata.Măi, stai naibii un pic. Ţi i-am dat jos ca să-ţi fac un bine. Vrem să te ajutăm să-ţi dai seama că te poţi descurca şi fără molusca aia. Orice ai nevoie, fiule, noi putem să-ţi oferim. Vino la noi. Dacă vrei dragoste sau apreciere, avem mai multă decît îţi trebuie.

– Pîrliţi nenorociţi ce sunteţi, am şuierat. Încă mai plîngeam şi cuvintele erau, cred, întretăiate de sughiţuri. Nu mai am nimic. Nu-mi puteţi da ce-mi oferea Icky. Niciodată!

– Doar dă-ne timp să ...

–Timp, la dracu'. Icky îmi dădea talentul, blestemaţilor.

Rămase trăznit, mişcîndu-şi buzele fără să poată scoate un sunet.

– Asta-i. Aşa e! Nu putea să creeze muzica cu propriul lui trup, de vreme ce nu avea urechi să audă muzica pămînteană şi nici degete. Dar înţelegea perfect cum trebuia să fie un cîntec. Icky a fost cel care a compus *„Flori de copil"* şi toate celelalte. Mi-a folosit

Ioan Neagu - BrAnt (Braşov)

amintinile şi a făcut minuni cu ele. Aveam bani şi faimă. Aveam satisfacţia creaţiei. Era o înţelegere de amîndouă părţile. Era o simbioză. Şi am avut mai mult decît bani şi faimă. Trebuia să fiu o parte din această creaţie, trebuia să muncesc pentru ea, trebuia să vin cu idei. Eram într-o lume a poeziei, într-o lume a frumuseţii. Lucrurile pe care vroiam să le spun, le spunea el pentru mine. A dat frîu liber durerii din mine. Fără el, nu mi-aş fi găsit niciodată liniştea, aş fi ţinut durerea în mine şi mi-ar fi înnegrit sufletul, aşa cum s-a întîmpat cu tine şi cu prietenii tăi nenorociţi. Poţi tu cu adevărat să-mi redai ceea ce-mi oferea Icky? Nu poţi, nici măcar o părticică!

Se întoarse cu spatele la mine, îndreptîndu-se spre trepte.

Am făcut cîţiva paşi, am înhăţat chitaraTrevelox Electro şi l-am izbit între umeri. Încă mai plîngeam.

Primi loviturile fără împotrivire.

Cînd ceilalţi au încercat să mă oprească, mi-am repezit furia la ei. S-au retras şi m-au lăsat să mă ocup de tata. Am lovit cu instrumentul, iar şi iar. Puteam să-l ucid, dacă nu ar fi sosit Lynda cu ajutoarele, prea tîrziu însă pentru Icky. M-au dat la o parte. Asta îmi amintesc. Apoi, pînă m-am trezit în spital, refăcut după şoc, nu-mi mai amintesc nimic.

Am o nouă chitară Trevelox Electro, la fel cu cea pe care am sfărâmat-o. Dar nu mai există un al doilea Icky, o moluscă la fel de talentată. Nu mi-a mai rămas decît să cînt vechile cîntece, dar niciodată *„Flori de copil"*, iar Lynda stă cu mine lîngă fereastră, privind în beznа căreia îi cînt.

Traducere de
Mihai Samoilă

REŞIŢA 15-16 octombrie 1994

ZILELE "VLADIMIR COLIN 1994"

În perioada 15-16 octombrie 1994 se va desfăşura la Reşiţa, în organizarea Oficiului Judeţean pentru Tineret şi Sport, a Centrului Judeţean Caraş-Severin pentru Creaţie Populară şi a Cenaclului Science Fiction "Vladimir Colin"- Oţelu Roşu, prima ediţie a "Zilelor VLADIMIR COLIN". Tot în acastă perioadă şi în paralel este posibil să se desfăşoare la Reşiţa şi Adunarea Generală a Asociaţiei Române de SF (ARSFan).

Pentru Zilele VLADIMIR COLIN există deja numeroase confirmări de participare din partea unor personalităţi: Ion Hobana - Preşedinte de onoare al cenaclului; Cornel Secu - Preşedinte ARSFan; Ştefan Ghidoveanu - radio "România Tineret"; Ovidiu Petcu; Lucian Băbeanu (TVR - Bucureşti); Mihai şi Liliana Samoilă; reprezentanţi ai asociaţiei "Vladimir Colin" din Bucureşti şi ai editurii Nemira.

Deosebit de amplul program al manifestării se va desfăşura începînd de sîmbătă 17 septembrie, orele 10.00 a.m. şi va cuprinde:

- Deschiderea festivă;
- Festivitatea de lansare a revistei "Vladimir Colin";
- Prelegeri despre VLADIMIR COLIN şi opera sa;
- Masa rotundă cu tema "Fantasticul în România",
- O cinematecă de filme sf, selecţie din care nu vor lipsi filmele: TERMINATOR II - JUDGEMENT DAY, PREDATOR, BRAZIL, BACK TO THE FUTURE I,II,III, BLADE RUNNER, ISTORIA LUMII, CHRISTINE etc.
- Un dineu festiv foarte avantajos din punct de vedere al preţurilor.

Tot cu ocazia acestei manifestări va avea loc şi un concurs de literatură sf cu lucrări expediate prin poştă pînă la data de 5 septembrie, lucrări avînd datele menţionate în plic închis şi notat cu motto, motto notat şi pe lucrările care vor fi nesemnate. Concursul are un buget de o sută de mii lei, iar lucrările vor fi publicate în viitoarele numere ale revistei "Vladimir Colin" şi propuse editurii Nemira pentru viitoarea sa antologie.

Desfăşurarea propriu-zisă şi cazarea va avea loc într-un hotel de trei stele care oferă la cazare o reducere de minimum 50 %, preţuri în care este inclus şi un mic dejun "occidental".

Îi invităm pe toţi cei care doresc să participe la această manifestare să expedieze pe adresa de mai jos taxa de 3000 lei şi confirmarea scrisă pînă cel mai tîrziu în data de 5 octombrie 1994 (data poştei). Menţionăm că o eventuală participare fără plata şi confirmarea anticipată va fi posibilă numai în limita posibilităţilor de cazare.

Adresa de contact:

Matei DONEA Preşedintele executiv al cenaclului SF Vladimir Colin-str. Rozelor, nr. 16, ap.3, cod. 1671, Oţelu Roşu, tel. 055-531173.

ROMCONUL VA AVEA LOC ÎN PERIOADA 30 SEPTEMBRIE - 2 OCTOMBRIE LA BAIA MARE SUB EGIDA FANTSF ŞI ÎN ORGANIZAREA CENACLULUI "GAME OVER".

PRIMUL FESTIVAL NAŢIONAL DE ARTĂ ŞI LITERATURĂ FANTASTICĂ

ZILELE PENTAGRAMA

21-23 OCTOMBRIE

1. TAXA DE PARTICIPARE: 2.5 $ (în lei, calculat la cursul oficial) se poate plăti pînă în 10 octombrie 1994.

- cei ce vor plăti taxa de participare vor beneficia din momentul plătirii ei de informaţii la zi în legătură cu desfăşurarea şi pregătirea manifestării, informaţii concretizate printr-un "progress report", vor primi scrisoarea ce le va da dreptul de participare la toate activităţile din program.
- în funcţie de natura sponsorizărilor vor fi posibile reduceri pentru elevi, studenţi şi someri.
- prin plătirea taxei de participare se asigură rezervarea hotelului sau a cazării în cămine de elevi (în zona centrală a oraşului).
- alte facilităţi şi servicii oferite plătitorilor de taxă de participare vor fi anunţate pe parcurs.

2. SESIUNEA DE COMUNICĂRI: se vor prezenta comunicări în cadrul următoarelor teme:

Relaţia dintre literatura fantastică şi ştiinţele actor

Literatura fantastică în România, trecut şi viitor

Personaje tipice, atipice şi arhetipale în literatura fantastică

Structuri sociale ficţionale

Fantezia sau Fantasy

Mainstream-ul ieşit în faţă cu Fantasticul

Valori estetice şi modernism în literatura

Magie şi ocultism în literatura fantastică

Participanţii la sesiune vor plăti taxa de participare şi vor avea asigurat decontul pentru şmotatele din valoarea cazării, mesei şi transportului. Cei care vor prezenta aceeaşi comunicare şi în limba engleză, vor avea asigurat decontul integral. Le fel şi acela care va avea cea mai bună comunicare în limba română la fiecare secţiune. Comunicările sînt admise pînă la 30 septembrie, trebuind să fie trimise în plic recomandat la una din adresele indicate la sfîrşitul materialului.

3. CONCURSUL DE TRADUCERI: constă în două secţiuni - retroversiune şi traducere. Cei interesaţi în a deveni retroversori îşi vor trimite adresa însoţită de un plic cu timbru la una dintre adresele indicate pînă la 1 septembrie apoi o primi textele corespunzătoare. Traducerile în română vor viza lucrări celebre ale genului fantastic (max. 30 pag.) şi vor fi însoţite de original.

Toate lucrările trebuiesc trimise pînă la 30 septembrie. Traducătorii nu plătesc taxa de participare.

4. SALON DE BD, GRAFICĂ ŞI ARTĂ PLASTICĂ

Participanţii nu vor plăti taxă de participare, însă trebuie să trimită pînă la 15 octombrie o fişă de participare care trebuie să cuprindă numele autorului, unde a mai expus, spaţiul ocupat de lucrările cu care doreşte să participe. Cu acordul editorilor, materialele expuse vor putea fi vîndute. Lucrările pot fi aduse pînă în preajma vernisajului (seara 21 octombrie).

5. CONCURS DE CREAŢIE LITERARĂ, PROZĂ, POEZIE ŞI TEATRU

Nu se percepe taxă de concurs, concurenţii nu plătesc taxă de participare la festival, dar lucrările nu trebuie să mai fi participat la nici un alt concurs sau să fi fost publicate (nici măcar într-un tiraj). Se va acorda un mare premiu în valută pentru cea mai bună lucrare (indiferent de secţiune) aparţinînd genului fantastic şi premii pe secţiuni. În bani şi obiecte pentru celelalte lucrări şi premii pe secţiuni. Se admit pînă la trei lucrări de un autor dar maxim100 de pagini/autor, 2000 de semne/pagină. Textele vor purta un motto şi vor fi însoţite de un plic închis avînd numele, adresa şi telefonul autorului. Textele trebuiesc trimise pînă în data de 30 septembrie pe adresa: DAN POPESCU, PO BOX 1-42, PIATRA NEAMŢ.

6. TÎRG DE CARTE F & SF

Taxă de participare:

- pentru editori: 10 $ (în lei, la cursul oficial)
- pentru difuzori: 5 $ (în lei, la cursul oficial)

Această sumă include şi taxa de participare a familiei pentru o persoană şi închirierea spaţiului de expunere şi vînzare. Editurile şi difuzorii care vor sponsoriza anticipat nu plătesc taxă de participare, precum şi editurile şi autorii care vor lansa cărţi în cadrul convenţiei. Cei interesaţi trebuie să se contacteze pînă la 1 octombrie.

7. CONFERINŢE: cei ce doresc să conferenţieze pe diferite teme conexe cu Fantasticul şi SF-ul, ştiinţe de frontieră, ufologie, ştiinţe etc. vor avea asigurate în mod gratuit cazarea, masa, transportul şi taxa de participare la festival, dar trebuie să anunţe pînă la 20 septembrie o fişă care să cuprindă o scurtă prezentare personală, adresa completă, precum şi o sumară prezentare a temei şi subiectelor în care doresc să conferenţieze şi a materialelor tehnice necesare. Ei vor primi răspuns în maximum zece zile de la primirea acestuia.

8. CONEXIUNI: între realitate şi lumea imaginarului

- realizarea vieţuită conceptă şi experimentări
- videocarte şi jocuri pe computer (prezentări de jocuri pe calculator F & SF)
- competiţii realizate cu ajutorul computerului (simulări/manipulări)

Cei interesaţi să se conecteze pînă la 10 octombrie.

9. TÎRG DE JUCĂRII ŞI GADGETURI F & SF

Taxa de participare:

- pentru creatori: 2.5 (în lei, la cursul oficial)
- pentru producători: 5 $ (în lei, la cursul oficial)

10. PREMIILE ANUALE ALE CONVENŢIEI

Se vor acorda premii pentru cele mai bune cărţi aparţinînd genului fantastic apărute din septembrie 1994, pentru cea mai bună editură.

11. SĂPTĂMÎNA FILMULUI F & SF 18-23 OCT. Se vor proiecta zilnic, cu videoproiectorul, cîte 2-3 filme celebre aparţinînd genului fantastic.

PRECIZĂRI:

- toţi banii necesari taxelor de participare se vor livra în cont cu specificarea: pentru PRIMUL FESTIVAL NAŢIONAL DE ARTĂ ŞI LITERATURĂ FANTASTICĂ sau prin mandat poştal.
- programul este deschis pînă la 10 septembrie, orice persoană poate face sugestii pentru îmbunătăţirea lui.
- toate persoanele ce vor ajuta la organizare nu vor plăti taxa de participare.

Sponsori sînt binevenţi, se acceptă orice fel de sponsorizare, în orice domeniu: bani, servicii, mediatizare, mijloace tehnice.

Se va asigura reclamă pentru sponsori prin afişarea reclamelor în sălile de conferinţe, expoziţii, spectacole, precum şi prin ziarele locale şi în măsura posibilităţilor prin canalele de radio şi televiziune.

CONT: 40720461173701 (lei); 42304461173701 (valută) - Dacia Felix.

CONTACT: Mihai-Viorel Status, Făurarilor nr. 2, ap. 52, 3400 Cluj-Napoca, tel. 064-140820, fax: 064-195557

CLUB PENTAGRAMA: OP 1, CP 1800, 3400 CLUJ-NAPOCA